

Arrest

nr. 260 899 van 20 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat DIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van T.S. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren te Varamin op X 1358 (= Iraanse kalender, stemt overeen met X 1979 volgens de Gregoriaanse kalender), heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u etnische Fars. U trouwde op 14 mehr 1385 (6 oktober 2006) met F.Z. (...) (O.V. X) en samen hebben jullie één dochter, S.T. (...), geboren te X op 1 mei 2011. U werd geboren als moslim en genoot een religieuze opvoeding: u werd gedwongen om te bidden, maar deed dit nooit met hart en ziel. Uw schoonbroer Ali R. (...), de man van uw zus Fatemeh, een strikt gelovige moslim die voor de Ettelaat (Ministerie van Informatie) van

de Sepah (Iraanse Revolutionaire Garde) werkt, dwong jullie om naar de moskee te gaan en het vrijdagsgebed te respecteren. De laatste vijf à zes jaar in Iran liet u dit echter na. U trad vaak in discussie met uw familie en vooral met uw schoonbroer Ali over de islam. U kreeg een hekel aan de islam omdat moslims altijd logen. Ook uw vrouw praktiseerde al tien jaar niet meer ondanks haar strikt religieuze familie. In 1392 (2013/2014) kreeg u op het werk een nieuwe collega genaamd Vanik A. (...). Hij was een christelijke Armeniër die altijd vrolijk en vriendelijk was. Iedereen wist dat hij christen was en omdat zijn gedrag u zo aantrok, begon u hem vragen te stellen over het christendom. Vier à vijf maanden nadat hij met u voor het eerst sprak over het christendom kreeg u van hem de Bijbel, zo'n tien à elf maanden na jullie eerste kennismaking. In 1393 (2014/2015) kwam uw zus Zeinab met haar gezin naar België. Vier à vijf maanden na hun aankomst in België, in 1393 (2014/2015) of begin 1394 (2015), kwam u te weten dat uw zus zich had bekeerd naar het christendom. U vertelde haar over uw collega Vanik en de christelijke gesprekken die jullie hadden, waarna Zeinab zei dat ook zij christen was geworden. Hoewel ze dit niet expliciet zei, gaf de genezing van haar zoontje hierbij de doorslag. Bijgevolg sprak u nu ook met uw zus over het christendom en u kon bij haar terecht wanneer u iets niet begreep uit het Boek. De combinatie van de gesprekken met Vanik en de bekering van uw zus zorgden ervoor dat uw interesse meer en meer groeide. Beiden verkondigden u immers de blijde boodschap. Uw vrouw was niet meteen overtuigd en vond het geen evidentie om zomaar voor een nieuwe godsdienst te kiezen. Ze sprak erover met Maria, de vrouw van Vanik, en jullie zagen elkaar vaak bij elkaars thuis voor etentjes. Stilletjes aan groeide ook bij uw vrouw de interesse voor het christendom. Op 15 mehr 1396 (7 oktober 2017) besloten u en uw vrouw om zich op de verjaardag van uw echtgenote gezamenlijk te bekeren. Vanik bad voor jullie en de bekering werd gevierd met een etentje. Op 20 shahrivar 1397 (11 september 2018) reisden jullie op een legale manier met een visum naar Europa. Jullie wilden op reis naar Italië en voordien zouden jullie Zeinab bezoeken in België. U vroeg aan uw vader om tijdens de reis jullie bloemen water te geven. Vijf à zes dagen na jullie aankomst in België belde uw vader u plots kwaad op om te zeggen dat er bij jullie thuis iets was gevonden. Hij specificeerde echter niet meteen over wat het ging. De dag nadien belde hij opnieuw en vertelde dat het om de Bijbel ging. Bleek dat uw vader eens aan uw zus Fatemeh gevraagd had om in zijn plaats de bloemen water te geven. Fatemeh had daarop haar man Ali meegenomen en omdat Ali erg achterdochtig was ten aanzien van u – hij had altijd al kritiek op uw beperkte geloofspraktijk – had hij in jullie spullen gerommeld en in een witte enveloppe in jullie bureau had hij de Bijbel en een USB-stick vol christelijke liedjes, films en artikels gevonden. Twee dagen na de onrustbarende telefoon van uw vader belde uw zus Fatemeh. Zij was eveneens razend maar waarschuwde jullie toch dat ze vernomen had dat jullie bij terugkeer naar Iran in de problemen zouden komen omdat haar man een dossier tegen jullie had geopend op zijn werk. Tot een maand na het incident belde uw familie met de vraag om terug te keren naar Iran en om berouw te tonen voor wat jullie hadden gedaan. Uw vader zou dan proberen om het dossier van Ali tegen u tegen te houden. U maakte echter duidelijk dat u niet meer zou terugkeren naar Iran. Ongeveer anderhalve maand na het incident en nadat Ali te weten was gekomen dat jullie niet meer zouden terugkeren naar Iran, belde hij jullie op met de boodschap dat hij jullie bij terugkeer een lesje zou leren. Het was de laatste keer dat u hem hoorde. Tot het telefoontje van Ali koesterde u nog hoop om naar Iran terug te kunnen keren; na het telefoontje werd jullie besluit om niet meer terug te keren naar Iran definitief. Op 9 oktober 2018 dienden u en uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Op heden gaat u naar de Rotskerk in Gent. U en uw vrouw volgden twaalf sessies Bijbelstudie en op 16 juni 2019 werden jullie samen gedoopt. Tijdens de coronacrisis volgen jullie de kerkvieringen via Zoom. U vreest bij terugkeer naar Iran dat de autoriteiten u zullen doden en dat u problemen zal krijgen met Ali R. (...). Voor uw dochter vreest u dat ze naar een weeshuis moet gaan als jullie geëxecuteerd worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden u en uw echtgenote gezamenlijk de volgende documenten neer: een kopie van uw melikaart (nationale kaart) en deze van uw echtgenote; een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en die van uw echtgenote; de originele paspoorten van uzelf, uw echtgenote en dochter; jullie huwelijksakte; een attest vrijstelling van uw legerdienst; een psychologisch attest d.d. 2 oktober 2020 van uw echtgenote waarin staat dat zij last heeft van overmatige stress, hoofdpijn, negatieve gedachten, piekergedachten, slaapklachten, angst en concentratieproblemen die kaderen binnen een gegeneraliseerde angststoornis met matige intensiteit; twee aanbevelingsbrieven van de Rotskerk d.d. 24 september 2020 en 6 oktober 2020 waarin staat dat u en uw echtgenote sinds de zomer van 2018 regelmatig naar de kerk gaan en sinds de coronacrisis de kerkdiensten volgen via Zoom; de doopattesten d.d. 16 juni 2019 van u en uw echtgenote; enkele foto's die de aanwezigheid van u en uw echtgenote in de kerk of op enkele activiteiten van de kerk staven; een foto thuis bij pastoor Ignas voor de Bijbelstudie; foto's van jullie doop; foto's waarop Ali R. (...), u, uw echtgenote en de vrouw van Ali R. (...) te zien zijn; foto's van Vanik en Maria; een groepsfoto van uzelf met Vanik; een screenshot van een vriendschapsverzoek op Vaniks instagramaccount; een screenshot van de Instagrampagina van uw echtgenote; een screenshot van de Instagrampagina van

S.K. (...); jullie vliegtickets van Iran naar Italië en België; en een USB-stick met een filmpje van jullie doop, een filmpje waar er gebeden wordt n.a.v. de doop en jullie een Bijbel in ontvangst nemen, een filmpje tijdens een feestje in de kerk waarbij jullie elkaar filmen en er wordt gezongen door medekerkgangers, een filmpje van een kerkdienst en dezelfde foto's van de kerk die reeds door jullie werden neergelegd. Ten slotte stuurde uw advocaat op 30 november 2020 een attest van de Rotskerk d.d. 26 november 2020 door, waarin de pastoor van de kerk stelt dat hij u en uw echtgenote tijdens het vroege najaar 2018 leerde kennen, hij jullie vaak in de kerkvieringen aantrof, jullie van 22 maart tot 12 juli 2020 deelnamen aan de kerkvieringen via Zoom, jullie vanaf juli 2020 opnieuw fysiek deelnamen aan de viering in de kerk en op heden opnieuw deelnemen via Zoom.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst kon u niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering geschiedt, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo verklaarden jullie dat uw zus Zeinab, uw Armeens-christelijke vriend Vanik en diens vrouw een rol speelden in jullie bekeringsproces. Jullie hebben hun rol echter niet aannemelijk gemaakt.

Ten eerste legden jullie zeer vage verklaringen af over het christelijke parcours van Zeinab waardoor er zware twijfels ontstaan over haar rol in jullie bekeringsproces.

U had geen idee of Zeinab zich in Iran reeds met het christendom bezighield en of haar bekering daar plaatsvond (CGVS II, p. 15). Ook uw echtgenote had geen weet hiervan en kon evenmin vertellen door wie Zeinab in aanraking kwam met het christendom en waarom ze naar de kerk begon te gaan (CGVS I echtgenote, p. 7; CGVS II echtgenote, p. 8 en 9). Ook Zeinabs asielmotief in België was jullie compleet onbekend (CGVS II, p. 15; CGVS I echtgenote, p. 7 en 14). Het enige wat u vermoedde was dat Zeinab christen werd door de genezing van haar zoon (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 15 en 16), al heeft ze dat volgens jullie verklaringen afgelegd tijdens jullie eerste onderhoud niet specifiek gezegd (CGVS I, p. 19; CGVS I echtgenote, p. 14), want zowel tegen u als tegen uw echtgenote verklaarde ze dat ze er niet over wou praten (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 16; CGVS I echtgenote, p. 7 en 14). In dit verband is het opvallend dat uw echtgenote over Zeinabs bekeringsproces en de reden van haar bekering tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens haar eerste onderhoud verklaarde uw echtgenote dat ze niet wist of de genezing van Zeinabs zoontje voor of na de bekering plaatsvond en wanneer Zeinab precies christen werd: Zeinab liet enkel een tijdje na haar komst naar België weten dat ze was bekeerd (CGVS I echtgenote, p. 7 en 15). Tijdens haar tweede onderhoud wist ze plots te vertellen dat de reden van Zeinabs bekering de genezing van haar zoon was: telkens als jullie met haar praatten, beweerde ze dat Jezus haar zoon genas (CGVS II echtgenote, p. 8). Deze verklaringen van uw echtgenote zijn niet coherent. Voorts is het opmerkelijk dat u niet wist wanneer uw zus voor het eerst naar de kerk ging en u er nooit aan had gedacht dit te vragen (CGVS II, p. 16). Gevraagd hoe Zeinab voor het eerst in een Belgische kerk terechtkwam en of haar huidige kerk, de Rotskerk, de eerste kerk in België is waar ze naartoe ging (CGVS II echtgenote, p. 9 en 10), moest ook uw echtgenote het antwoord schuldig blijven. Het loutere feit dat Zeinab zowel voor u als voor uw echtgenote een belangrijke rol gespeeld zou hebben in jullie bekeringsproces (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 16; CGVS II echtgenote, p. 9), maar dat jullie allebei weinig informatie hadden over haar christelijke parcours en dat jullie hierover zelfs incoherente verklaringen aflegden (CGVS II, p. 15 en 16, CGVS I echtgenote, p. 14), zet de geloofwaardigheid van haar beweerde rol in jullie bekeringsproces ernstig op de helling. Dat Zeinab jullie de blijde boodschap zou verkondigd hebben (CGVS I, p. 12, 20 en 21), staat immers in schril contrast met het verhullen van haar eigen geloofsbeleving en haar eigen bekeringsproces. Het verspreiden van het christelijke geloof is in alle redelijkheid verbonden met een persoonlijke beleving

van deze religie. Dat Zeinab de blijde boodschap zou verkondigd hebben zonder hierbij dus te verwijzen naar haar eigen bekeringsproces, is dan ook hoegenaamd niet aannemelijk.

Ten tweede maakten jullie door jullie vage en zelfs incoherente verklaringen en gebrek aan informatie over Vanik en Maria ook hun rol in jullie bekeringsproces niet aannemelijk.

Zo is het bevreemdend dat, waar u bij het eerste onderhoud niet wist of Vanik naar de kerk ging - u vroeg het hem ook niet - (CGVS I, p. 16), u bij het tweede onderhoud spontaan voorgaande verklaring wenste te corrigeren en plots wist te vertellen dat Vanik normaal gezien wél naar de kerk ging, namelijk de kerk in Madjidiyeh te Teheran (CGVS II, p. 3). Opvallend is voorts dat u op de vraag of Vanik wel eens problemen had omwille van zijn christelijke geloofsovertuiging u zich beperkte tot de algemene opmerking dat (geboren) christenen in Iran met beperkingen leven, maar dat ze zich aan de situatie hebben aangepast. U concretiseerde evenwel niet welke problemen Vanik eventueel zelf ondervond omwille van zijn christelijke geloofsovertuiging (CGVS I, p. 17). U wist evenmin of Vanik, nochtans uw goede collega op het werk, op het werk ook bad (CGVS I, p. 17). Nochtans hadden jullie gesprekken over het onderwerp 'gebed' (CGVS II, p. 11-12). Dat u vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over Vaniks geloofspraktijk en over zijn eventuele problemen als christen, ofschoon u hem jarenlang intensief gefrequenteerde zou hebben – u begon al in 1393 (2014-2015) met hem over het christendom te spreken (CGVS I, p. 18-22) – en ofschoon hij u, net zoals uw zus, de weg naar het christendom getoond zou hebben, overtuigt niet.

Verder heeft u niet aangetoond dat u op aansturen van Vanik de Bijbel, die jullie van hem gekregen hadden (CGVS II, p. 12; CGVS I echtgenote, p. 15), in Iran begon te lezen. U legde uit dat u de Bijbel las en dat, als u zaken tegenkwam die moeilijk waren, hierover met Vanik overlegde. Gevraagd naar een voorbeeld van een passage die u in de Bijbel las, die u niet begreep en waarover u meer uitleg vroeg aan Vanik, antwoordde u dat het moeilijkste deel waarover u vragen had de passages in de evangeliën van Matheus en Johannes over de Heilige Drievuldigheid waren. U kon immers niet begrijpen hoe God in drie vormen kon zijn (CGVS I, p. 21). Uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de term 'Drie-eenheid' of 'Drievuldigheid' niet in de Bijbel voorkomt. Ook een theologie inzake de Drie-eenheid als zodanig wordt niet in de Bijbel aangetroffen. Zowel in het Oude als het Nieuwe Testament zijn er hoogstens aanwijzingen en formuleringen inzake de goddelijkheid van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest die de interpretatie ten gunste van een Drie-eenheid ondersteunen, niets meer. Hierdoor zijn niet alle stromingen binnen het christendom het eens met deze theologische theorie van de Drievuldigheid. Dat u met Vanik over de Drievuldigheid zou hebben overlegd, nadat u hierover in de Bijbel heeft gelezen, is dan ook onaannemelijk en tast de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in Iran reeds de Bijbel, die u van Vanik zou gekregen hebben, bestudeerde aanzienlijk aan.

Voorts heeft u sinds uw aankomst in België geen enkel contact meer met Vanik (CGVS II, p. 4) en heeft u over hem geen enkele informatie. Dat u zich niet naar hem kan informeren (CGVS II, p. 5), is weinig geloofwaardig. U legde uit dat het heel duur was om rechtstreeks met hem te bellen. Na een tijdje had u veel aan uw leven hier in België en bent u het vergeten (CGVS II, p. 5). Dat u Vanik, die een prominente rol speelde in uw bekeringsproces, zou vergeten hebben te contacteren enkel en alleen omdat een contact met hem duur zou zijn, komt erg onaannemelijk over. U stipte immers aan dat u via vrienden zou kunnen vragen naar hem, maar dat u geen contact met hen heeft (CGVS II, p. 5). Deze uitleg overtuigt echter niet. Tijdens het eerste onderhoud zei u immers dat u in België nog in contact stond met twee vrienden, Hesame en Delavar (CGVS I, p. 5), die tevens collega's zijn (CGVS II, p. 15), waardoor u de mogelijkheid had om tijdens jullie contact te informeren naar uw vriend/collega Vanik. Dat hij op heden uw Instagramverzoek niet accepteert en dat hij niet op uw berichtjes via telegram antwoordt, zoals u nog aangaf (CGVS II, p. 4), komt, gelet op uw beweerde jarenlange vriendschap met hem (CGVS II, p. 14) en gelet op zijn primordiale rol in uw bekeringsproces, ook heel vreemd over. Vanik heeft immers geen weet van uw problemen, hij kreeg te horen dat u uit Iran vertrok om op reis te gaan naar Italië en heeft bijgevolg, althans op basis van uw verklaringen, weinig redenen om contact met u af te houden: u begreep dan ook niet waarom hij geen contact wilde opnemen (CGVS II, p. 7 en 14). Dat u ondanks de belangrijke rol van Vanik in uw bekeringsproces, actueel, zonder aanwijsbare redenen, geen contact meer kan leggen met Vanik en hiertoe, behalve een instagramverzoek en berichtjes via telegram, geen pogingen heeft ondernomen, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de rol die Vanik in uw bekeringsproces zou gespeeld hebben.

Vervolgens legde uw echtgenote zeer vage verklaringen af over Maria, de echtgenote van Vanik, die een belangrijke rol speelde in haar bekeringsproces. Uw echtgenote wist namelijk onder meer niet waar ze naar de kerk ging (CGVS I echtgenote, p. 13). Ofschoon uw echtgenote met Maria een erg goed contact had - ze belden op een bepaald moment twee à drie keer per week of ze gingen samen naar de film of naar het park –, heeft zij sinds jullie komst in België geen contact meer met Maria: ze probeerde haar te bellen maar ze nam niet op (CGVS I echtgenote, p. 12 en 13; CGVS II echtgenote, p. 4). Ook hier komt het bevreemdend over dat Maria ondanks haar goed contact met uw echtgenote in Iran

zonder aanwijsbare reden sinds jullie komst naar België contact afhoudt met haar (CGVS II echtgenote, p. 4). Het is tevens bijzonder vreemd dat uw echtgenote tijdens het eerste onderhoud aangaf dat zij de achternaam van Maria niet kende (CGVS I, p. 12), maar dat ze tijdens het tweede onderhoud wel beweerde dat ze haar op haar naam had opgezocht op Instagram maar dat ze haar niet had gevonden (CGVS II, p. 5). Opvallend is voorts dat, hoewel uw echtgenote tweemaal aanhield dat Maria Facebook had (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 5), ze geen enkele poging heeft ondernomen om haar via Facebook te zoeken, enkel en alleen omdat Facebook haar niet interesseert. Tijdens haar eerste onderhoud werd uw echtgenote overigens gevraagd naar een screenshot van Maria's Facebookaccount (CGVS I echtgenote, p. 16). Bovenstaande vaststellingen en het feit dat zij deze screenshot niet neerlegde doen serieuze vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw echtgenotes beweerde vriendschap met Maria.

Ten derde is het vreemd dat uw ouders u niet vroegen hoe u met het christendom in contact was gekomen. Uw ouders vroegen u enkel waarom u christen was geworden, niets meer (CGVS II, p. 6-7). Dat zij u ondanks jullie vroegere goede band en ondanks dat jullie over uw bekering een gesprek hadden (CGVS II, p. 6-7) niet vroegen hoe u christen werd en door wie u met het christendom in aanraking kwam, overtuigt niet meteen.

Ten vierde legde u erg oppervlakkige verklaringen af over hetgeen u in het christendom aansprak. U zei onder meer dat u voor zover u wist tot op de dag van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal geen enkele christen had weten liegen. Ook Vanik loog niet: hij vertelde u dat in zijn geloof liegen niet mocht en daarom heeft u hem nooit zien liegen. Dit is iets wat uw interesse opwekte en u in het christendom deed geloven. Liegen wordt in de islam daarentegen niet verboden, integendeel, het wordt zelfs aangeraden. Alle moslims liegen dan ook en u zag nooit een moslim die de waarheid vertelt (CGVS I, p. 16). Ook uw echtgenote merkte op dat christenen niet liegen (CGVS I echtgenote, p. 14). Dat alle moslims liegen omdat dat in de islam aangeraden wordt en dat christenen nooit liegen omdat dit in het christendom verboden is, is zo oppervlakkig en zo ongenueanceerd dat uw beweerde motivatie om zich af te keren van de islam en om zich naar het christendom toe te keren weinig doorleefd overkomt.

Dat jullie met het christendom in contact kwamen door uw vriend Vanik, zijn echtgenote Maria en uw zus Zeinab en dat u van Vanik in Iran een Bijbel kreeg, is gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk. Hieruit kan, mede gelet op uw weinig doorleefde motivatie om van geloof te veranderen, besloten worden dat er aan uw voorgehouden bekering tot het christendom in Iran en die van uw vrouw geen geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die jullie op heden door de bekering hebben met Ali R. (...). Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

Zo is het bevreemdend dat, hoewel u beweerde dat nadat uw familie de Bijbel in uw woning had ontdekt, uw vader u aanvankelijk probeerde te overtuigen om berouw te tonen en om te zeggen dat u spijt had – uw vader wilde het openen van een dossier tegen u tegenhouden zodat u naar Iran kon terugkeren –, u niet eens wist of Ali wel met uw vaders strategie akkoord kon gaan. U wist zelfs niet eens met zekerheid of uw vader wel in contact stond met Ali en kon hierover enkel maar veronderstellingen uiten (CGVS II, p. 10-11). Dat u in die periode niet eens wist of Ali akkoord ging met uw vaders plannen, hoewel u toen nog enigszins de hoop koesterde om naar Iran terug te keren, overtuigt niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij zich grondig en volledig informeert naar al deze elementen die in verband staan met de kern van zijn vrees, hetgeen hier niet het geval is.

Dat Ali werkzaam was bij de Ettelaat van de Sepah, maakte u daarnaast niet aannemelijk. Dat uw schoonbroer al zestien jaar getrouwd is met uw zus en lid is van de familie (CGVS II, p. 3), maar u niet eens bij benadering kon vertellen wat hij deed bij de Ettelaat – het enige wat u over zijn functie kon vertellen is dat hij ging werken in burger want u wist niet of het al dan niet een hoge functie betrof en hoewel u zijn connecties benadrukte, kon u deze beweerde connecties van uw schoonbroer niet concretiseren – (CGVS I, p. 6 en p. 14; CGVS II, p. 10), is niet overtuigend. Uw echtgenote legde evenmin overtuigende verklaringen af over Ali R. (...)’s functie bij de Ettelaat van de Sepah: ze heeft geen weet van zijn graad, niveau of functie. Ze vroeg dit hem nooit en vernam enkel via u of via Ali’s echtgenote dat hij daar werkte (CGVS I echtgenote, p. 5). Dat jullie enerzijds niet de minste informatie hadden over zijn rol bij de Ettelaat, maar dat uw echtgenote anderzijds wel kon preciseren dat Ali heel serieus is wat zijn werk betreft en dat hij bij het uitvoeren van zijn job geen verschil maakt tussen familie, vrienden of vijanden (CGVS II echtgenote, p. 7), houdt geen steek.

Verder zijn uw verklaringen over het dreigetelefoontje van Ali niet coherent. Zo gaf u tijdens uw eerste onderhoud aan dat Ali belde één tot twee maanden na aankomst in België (CGVS I, p. 14). Volgens uw verklaringen tijdens uw tweede onderhoud belde Ali twee maanden na aankomst (CGVS II, p. 8), ofwel één maand na het eerste telefoontje van uw vader (CGVS II, p. 10), dat plaatsvond drie à vier dagen na aankomst in België (CGVS I, p. 3). Uw echtgenote situeerde Ali’s telefoontje enerzijds zo’n twee en een

halve à drie maand na jullie aankomst in België (CGVS II echtgenote, p. 6) en anderzijds zo'n vier à vijf weken na jullie aankomst (CGVS I echtgenote, p. 9). Dat jullie er ondanks de harde woorden van Ali – er zou jullie een dik dossier opwachten bij terugkeer en jullie zouden problemen krijgen - niet in slaagden het tijdstip van het enige dreigtelefoontje dat jullie van Ali in België ontvingen te duiden (CGVS I, p. 14), doet vragen rijzen over de echtheid van dit telefoontje.

Ook het feit dat Ali aan de telefoon verklaarde dat jullie zware problemen zouden krijgen bij terugkeer – hij zei u dat hij op u zou wachten totdat u voet op Iraanse bodem zou zetten en dat hij u dan een lesje zou leren en volgens uw echtgenote verwees hij hierbij zelfs expliciet naar een executie (CGVS I, p. 14; CGVS I echtgenote, p. 8 en p. 10) –, is weinig geloofwaardig. Hij wist immers dat jullie in het buitenland vertoefden en door tijdens het telefoongesprek expliciet op de zware gevolgen van apostasie te wijzen, hypothekeerde Ali, die blijkbaar invloed had bij de autoriteiten en een dossier tegen u had laten opmaken, aanzienlijk zijn kansen dat jullie daadwerkelijk nog terug zouden keren naar Iran en bijgevolg gearresteerd zouden kunnen worden. Bovendien belde Ali jullie pas op toen hij wist dat jullie niet meer zouden terugkeren naar Iran (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 13), waardoor de inhoud van zijn telefoontje jullie nog minder zou kunnen aanzetten om naar Iran terug te keren. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie inderdaad pas na dit telefoontje effectief beslisten om helemaal niet meer naar Iran terug te keren: daarvoor koesterden jullie nog de hoop om naar Iran terug te keren (CGVS II, p. 13).

Tot slot wist u niet eens of Vanik door uw problemen zelf in de problemen is gekomen (CGVS II, p. 7). Dat u hierover geen informatie had, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al die elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn vrees, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Hierboven is overigens reeds gebleken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt zich niet over Vanik te kunnen informeren.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran en de daardoor gekende problemen met Ali R. (...), geen geloof kan gehecht worden.

Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering, en aangezien hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Hoewel jullie onmiskenbaar basiskennis hebben over het christelijke geloof – deze basiskennis kan door studie verworven worden –, wijzen enkele bijkomende elementen op een onoprechte bekering in België. Zo legden jullie niet meteen coherente verklaringen af over jullie beweerde intensieve kerkbezoek in België. Tijdens uw eerste onderhoud zei u dat u de eerste week van uw verblijf in België al eens naar de kerk ging – u wou graag een kerk vanbinnen zien –, twee weken later ging u nog eens (CGVS I, p. 24). Volgens de verklaringen afgelegd bij uw tweede onderhoud gingen jullie pas een maand na jullie aankomst in België voor het eerst naar de kerk (CGVS II, p. 8). Uw echtgenote ging volgens haar verklaringen pas twee maanden na aankomst naar de kerk, i.e. rond 11 november 2018 (CGVS II echtgenote, p. 11). In het kader van deze vaststellingen is het opmerkelijk dat jullie een attest van de zaaierkerk neerlegden waarin staat dat jullie sinds de zomer 2018 naar de kerk komen. De kerk zou jullie gevraagd hebben wanneer jullie toekwamen [nl. september 2018] en dit vervolgens zo op het attest gezet hebben (CGVS II echtgenote, p. 11). Het tijdstip op het attest, dat opgesteld werd op basis van jullie verklaringen, komt echter niet overeen met de door jullie op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen over jullie eerste kerkbezoek waardoor het attest weinig bewijswaarde heeft. Dat u n.a.v. uw laatste onderhoud via uw advocaat op 30 november 2020 een aangepast attest stuurt van de Rotskerk, opgemaakt op 26 november 2020 door uw pastoor, waarin hij stelt dat hij met u en uw echtgenote kennismaakte in het 'najaar 2018', kan bovenstaande vaststelling niet ombuigen en toont op zich de beperkte bewijswaarde van een dergelijk attest aan. Dit blijkt tevens uit het feit dat in het attest d.d. 6 oktober 2020 opgemerkt wordt dat jullie sinds 19 juli jl. weer fysiek present waren in de kerk, terwijl uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie niet meer naar de kerk gingen tot september 2020: in september gingen jullie naar de kerk tot oktober (CGVS II echtgenote, p. 11). Voorgaande vaststellingen plaatsen kanttekeningen bij jullie beweerde intensieve kerkgang in België.

Niettegenstaande u al enige tijd bekeerd bent, net zoals uw echtgenote overigens (CGVS I, p. 12), blijkt uw kennis inzake enkele kernelementen van uw beweerde nieuwe geloof beperkt. Zo verklaarde u dat drie dagen nadat Jezus gekruisigd werd, hij naar de hemel gaat. Jezus gaat echter niet naar de hemel drie dagen na zijn kruisiging, maar herrijst dan uit de dood (CGVS II, p. 19). Gevraagd wie Jezus tot het kruis veroordeelde zei u dat het een naam was met een P en een T erin (CGVS II, p. 21), doelend op Pilatus. Dat u foutieve informatie had over voorgaande elementen waarbij u Hemelvaart en Pasen verwarde, hoewel Pasen het christelijke feest bij uitstek is, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus nadat hij gekruisigd werd, wordt gevierd, ondermijnt aanzienlijk de ernst en de oprechtheid van uw beweerde geloofspraktijk in België. Dat u na de middagpauze terugkwam op

uw verklaringen over Hemelvaart en plots stelde dat het plaatsvond 40 dagen na Pasen (CGVS II, p. 19), kan uw verklaringen niet ombuigen. U had immers tijdens de pauze de kans om opzoekwerk te verrichten. Overigens kaderde u ook Pinksteren verkeerd: u verklaarde dat Jezus 40 dagen nadat hij verrees uit de dood zich aan zijn volgelingen kwam tonen (CGVS II, 20), terwijl dit 50 dagen moet zijn.

De onoprechtheid van jullie bekering wordt verder bevestigd door jullie weinig doorleefde verklaringen over jullie lectuur van de Bijbel. Wanneer jullie beiden gevraagd werden naar jullie lievelingsparabel, verwezen jullie beiden naar de parabel van de zaaier en de parabel van het verloren schaap (CGVS II, p. 22; CGVS II echtgenote, p. 15). Dat jullie allebei exact dezelfde verklaringen hierover afleggen, is op zijn minst bevreemdend. Er staan immers tientallen parabels in de Bijbel. Gevraagd om een verhaal te vertellen uit het Oude Testament, maar niets van de schepping of uit Genesis, begon u het verhaal van de ark van Noah te vertellen. Nogmaals gevraagd naar een verhaal dat niet tot de schepping behoort moest u toegeven dat u zich door de stress niets kon herinneren (CGVS II, p. 20). Gevraagd naar Ester zei u dat u enkel de naam kende, niets meer (CGVS II, p. 21). Nochtans verklaarde u dat u het Oude Testament één of twee keer las om dan onmiddellijk hieraan toe te voegen dat u zich niet concentreerde toen u het las (CGVS II, p. 20). U volgde zelfs Bijbelstudie (CGVS I, p. 10 en 17) waar u bovendien het Oude Testament behandelde (CGVS II, p. 18). Dat u zich ondanks uw beweerde Bijbelstudie buiten de schepping geen enkel verhaal uit het Oude Testament herinnert en dat u het Oude Testament heeft gelezen zonder zich te concentreren, wijst opnieuw op een onoprechte bekering.

Ook het feit dat noch u noch uw echtgenote iets waren tegengekomen dat jullie minder aanspreekt in het christendom – uw echtgenote zei zelfs dat alles perfect is – (CGVS I, p. 23; CGVS I echtgenote, p. 17), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar jullie intussen ongeveer twee jaar intensief naar de kerk zouden gaan.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat jullie ten aanzien van jullie Belgische kerk eveneens ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd. U vertelde dat jullie medegelovigen verdrietig waren omwille van jullie probleem en dat ze met jullie meeleefden (CGVS I, p. 24). Dat jullie over jullie beweerde probleem gesproken hebben, terwijl hierboven is gebleken dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht, bevestigt bijkomend het onoprechte en dus opportunistische karakter van uw kerkgang in België.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als zodanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Dat jullie werden gedoopt en dat jullie in België naar de kerk gaan, zoals uit de door jullie neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat jullie ter staving van jullie doopsel en van jullie al dan niet regelmatige kerkgang documenten neerleggen wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Jullie doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt, temeer daar jullie probleemloos legaal Iran hebben kunnen verlaten –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw religieuze activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zou aanzien worden.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan jullie identiteit, jullie nationaliteit, jullie huwelijk, jullie reisweg en uw vrijstelling van de legerdienst wordt niet getwijfeld. De foto's die jullie neerleggen van Ali R. (...), Vanik en Maria tonen louter het bestaan aan van deze personen maar daaruit blijkt niet dat zij effectief een rol speelden in jullie asielrelaas. De screenshots van Instagram van uw echtgenote, Vanik en S.K. (...) veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers in een geloofwaardig asielrelaas te kaderen, wat hier

niet het geval is. Tenslotte toont het psychologisch attest van uw echtgenote hoogstens aan dat ze een angststoornis heeft, niets meer.

Dat uw zus Zeinab in het verleden de vluchtelingenstatus heeft gekregen, doet aan voorgaande beslissing geen afbreuk. Elk asiëlverzoek dient immers op individuele merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van Z.F. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren te Teheran op 15 mehr 1363 (= Iraanse kalender, stemt overeen met 7 oktober 1984 volgens de Gregoriaanse kalender), heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u etnische Turk. U trouwde op 14 mehr 1385 (6 oktober 2006) met S.T. (...) en samen hebben jullie één dochter, S.T. (...). Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven aansluiten bij die van uw echtgenoot (O.V. 8.710.930). Zo bevestigde u dat u zich bekeerde in Iran nadat u via uw echtgenoot in contact was gekomen met zijn christelijke collega Vanik en diens vrouw die jullie over het christendom vertelden en die jullie een Bijbel gaven. In dezelfde periode dat jullie hen leerden kennen, vernamen jullie ook dat uw schoonzus Zeinab, de zus van uw echtgenoot die in België woont, christen was geworden. Ook met haar spraken jullie over het christendom. Op 20 shahrivar 1397 (11 september 2018) reisden jullie op een legale manier met een visum naar Italië. Jullie besloten om op reis te gaan naar Italië en voordien Zeinab te bezoeken in België. Tijdens jullie reis vond uw schoonbroer tijdens het verzorgen van jullie planten in jullie woning jullie Bijbel en een geheugenstick met christelijk materiaal, waardoor jullie schoonfamilie kwaad werd. Uw schoonbroer, de echtgenoot van de zus van uw echtgenoot, die bij de Ettelaat werkt, gaf zelfs expliciet aan dat hij tegen jullie omwille van jullie bekering een dossier zou optuigen. Sindsdien is het contact tussen uw man en zijn familie verbroken en uzelf heeft op heden enkel nog contact met uw tweelingzus Zahrah, aangezien uw familie door uw bekering, die ze vernamen via uw schoonfamilie, ook geen contact meer met u wil. Op 9 oktober 2018 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Sinds november 2018 gaan u en uw man naar de Rotskerk in Gent. Jullie volgden twaalf sessies Bijbelstudie en op 15 juni 2019 werden jullie gedoopt. Tijdens de coronacrisis volgen jullie de vieringen via Zoom. U vreest omwille van uw bekering geëxecuteerd te worden. Voor uw dochter vreest u dat zij verbannen zal worden uit de Iraanse maatschappij en geen toekomst meer zal vinden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegde met betrekking tot uw gegeneraliseerde angststoornis – u heeft last van stress, hoofdpijn, negatieve gedachten, piekergedachten, slaapklachten, angst en concentratieproblemen -, moet erop gewezen worden dat uit dit attest niet blijkt dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn asiëlverzoek heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst kon u niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering geschiedt, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in

die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo verklaarden jullie dat uw zus Zeinab, uw Armeens-christelijke vriend Vanik en diens vrouw een rol speelden in jullie bekeringsproces. Jullie hebben hun rol echter niet aannemelijk gemaakt.

Ten eerste legden jullie zeer vage verklaringen af over het christelijke parcours van Zeinab waardoor er zware twijfels ontstaan over haar rol in jullie bekeringsproces.

U had geen idee of Zeinab zich in Iran reeds met het christendom bezighield en of haar bekering daar plaatsvond (CGVS II, p. 15). Ook uw echtgenote had geen weet hiervan en kon evenmin vertellen door wie Zeinab in aanraking kwam met het christendom en waarom ze naar de kerk begon te gaan (CGVS I echtgenote, p. 7; CGVS II echtgenote, p. 8 en 9). Ook Zeinabs asielmotief in België was jullie compleet onbekend (CGVS II, p. 15; CGVS I echtgenote, p. 7 en 14). Het enige wat u vermoedde was dat Zeinab christen werd door de genezing van haar zoon (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 15 en 16), al heeft ze dat volgens jullie verklaringen afgelegd tijdens jullie eerste onderhoud niet specifiek gezegd (CGVS I, p. 19; CGVS I echtgenote, p. 14), want zowel tegen u als tegen uw echtgenote verklaarde ze dat ze er niet over wou praten (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 16; CGVS I echtgenote, p. 7 en 14). In dit verband is het opvallend dat uw echtgenote over Zeinabs bekeringsproces en de reden van haar bekering tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens haar eerste onderhoud verklaarde uw echtgenote dat ze niet wist of de genezing van Zeinabs zoontje voor of na de bekering plaatsvond en wanneer Zeinab precies christen werd: Zeinab liet enkel een tijdje na haar komst naar België weten dat ze was bekeerd (CGVS I echtgenote, p. 7 en 15). Tijdens haar tweede onderhoud wist ze plots te vertellen dat de reden van Zeinabs bekering de genezing van haar zoon was: telkens als jullie met haar praatten, beweerde ze dat Jezus haar zoon genas (CGVS II echtgenote, p. 8). Deze verklaringen van uw echtgenote zijn niet coherent. Voorts is het opmerkelijk dat u niet wist wanneer uw zus voor het eerst naar de kerk ging en u er nooit aan had gedacht dit te vragen (CGVS II, p. 16). Gevraagd hoe Zeinab voor het eerst in een Belgische kerk terecht kwam en of haar huidige kerk, de Rotskerk, de eerste kerk in België is waar ze naartoe ging (CGVS II echtgenote, p. 9 en 10), moest ook uw echtgenote het antwoord schuldig blijven. Het loutere feit dat Zeinab zowel voor u als voor uw echtgenote een belangrijke rol gespeeld zou hebben in jullie bekeringsproces (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 16; CGVS II echtgenote, p. 9), maar dat jullie allebei weinig informatie hadden over haar christelijke parcours en dat jullie hierover zelfs incoherente verklaringen aflegden (CGVS II, p. 15 en 16, CGVS I echtgenote, p. 14), zet de geloofwaardigheid van haar beweerde rol in jullie bekeringsproces ernstig op de helling. Dat Zeinab jullie de blijde boodschap zou verkondigd hebben (CGVS I, p. 12, 20 en 21), staat immers in schril contrast met het verhullen van haar eigen geloofsbeleving en haar eigen bekeringsproces. Het verspreiden van het christelijke geloof is in alle redelijkheid verbonden met een persoonlijke beleving van deze religie. Dat Zeinab de blijde boodschap zou verkondigd hebben zonder hierbij dus te verwijzen naar haar eigen bekeringsproces, is dan ook hoegenaamd niet aannemelijk.

Ten tweede maakten jullie door jullie vage en zelfs incoherente verklaringen en gebrek aan informatie over Vanik en Maria ook hun rol in jullie bekeringsproces niet aannemelijk.

Zo is het bevreemdend dat, waar u bij het eerste onderhoud niet wist of Vanik naar de kerk ging - u vroeg het hem ook niet - (CGVS I, p. 16), u bij het tweede onderhoud spontaan voorgaande verklaring wenste te corrigeren en plots wist te vertellen dat Vanik normaal gezien wél naar de kerk ging, namelijk de kerk in Madjidiyeh te Teheran (CGVS II, p. 3). Opvallend is voorts dat u op de vraag of Vanik wel eens problemen had omwille van zijn christelijke geloofsovertuiging u zich beperkte tot de algemene opmerking dat (geboren) christenen in Iran met beperkingen leven, maar dat ze zich aan de situatie hebben aangepast. U concretiseerde evenwel niet welke problemen Vanik eventueel zelf ondervond omwille van zijn christelijke geloofsovertuiging (CGVS I, p. 17). U wist evenmin of Vanik, nochtans uw goede collega op het werk, op het werk ook bad (CGVS I, p. 17). Nochtans hadden jullie gesprekken over het onderwerp 'gebed' (CGVS II, p. 11-12). Dat u vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over Vaniks geloofspraktijk en over zijn eventuele problemen als christen, ofschoon u hem jarenlang intensief gefrequenteerde zou hebben – u begon al in 1393 (2014-2015) met hem over het christendom te spreken (CGVS I, p. 18-22) – en ofschoon hij u, net zoals uw zus, de weg naar het christendom getoond zou hebben, overtuigt niet.

Verder heeft u niet aangetoond dat u op aansturen van Vanik de Bijbel, die jullie van hem gekregen hadden (CGVS II, p. 12; CGVS I echtgenote, p. 15), in Iran begon te lezen. U legde uit dat u de Bijbel las en dat, als u zaken tegenkwam die moeilijk waren, hierover met Vanik overlegde. Gevraagd naar een voorbeeld van een passage die u in de Bijbel las, die u niet begreep en waarover u meer uitleg vroeg aan Vanik, antwoordde u dat het moeilijkste deel waarover u vragen had de passages in de evangeliën van Matheus en Johannes over de Heilige Drievuldigheid waren. U kon immers niet begrijpen hoe God in drie vormen kon zijn (CGVS I, p. 21). Uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de term 'Drie-eenheid' of 'Drievuldigheid' niet in de Bijbel voorkomt. Ook een theologie inzake de Drie-eenheid als zodanig wordt niet in de Bijbel aangetroffen.

Zowel in het Oude als het Nieuwe Testament zijn er hoogstens aanwijzingen en formuleringen inzake de goddelijkheid van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest die de interpretatie ten gunste van een Drie-eenheid ondersteunen, niets meer. Hierdoor zijn niet alle stromingen binnen het christendom het eens met deze theologische theorie van de Drievuldigheid. Dat u met Vanik over de Drievuldigheid zou hebben overlegd, nadat u hierover in de Bijbel heeft gelezen, is dan ook onaannemelijk en tast de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in Iran reeds de Bijbel, die u van Vanik zou gekregen hebben, bestudeerde aanzienlijk aan.

Voorts heeft u sinds uw aankomst in België geen enkel contact meer met Vanik (CGVS II, p. 4) en heeft u over hem geen enkele informatie. Dat u zich niet naar hem kan informeren (CGVS II, p. 5), is weinig geloofwaardig. U legde uit dat het heel duur was om rechtstreeks met hem te bellen. Na een tijdje had u veel aan uw leven hier in België en bent u het vergeten (CGVS II, p. 5). Dat u Vanik, die een prominente rol speelde in uw bekeringsproces, zou vergeten hebben te contacteren enkel en alleen omdat een contact met hem duur zou zijn, komt erg onaannemelijk over. U stipte immers aan dat u via vrienden zou kunnen vragen naar hem, maar dat u geen contact met hen heeft (CGVS II, p. 5). Deze uitleg overtuigt echter niet. Tijdens het eerste onderhoud zei u immers dat u in België nog in contact stond met twee vrienden, Hesame en Delavar (CGVS I, p. 5), die tevens collega's zijn (CGVS II, p. 15), waardoor u de mogelijkheid had om tijdens jullie contact te informeren naar uw vriend/collega Vanik. Dat hij op heden uw Instagramverzoek niet accepteert en dat hij niet op uw berichtjes via telegram antwoordt, zoals u nog aangaf (CGVS II, p. 4), komt, gelet op uw beweerde jarenlange vriendschap met hem (CGVS II, p. 14) en gelet op zijn primordiale rol in uw bekeringsproces, ook heel vreemd over. Vanik heeft immers geen weet van uw problemen, hij kreeg te horen dat u uit Iran vertrok om op reis te gaan naar Italië en heeft bijgevolg, althans op basis van uw verklaringen, weinig redenen om contact met u af te houden: u begreep dan ook niet waarom hij geen contact wilde opnemen (CGVS II, p. 7 en 14). Dat u ondanks de belangrijke rol van Vanik in uw bekeringsproces, actueel, zonder aanwijsbare redenen, geen contact meer kan leggen met Vanik en hiertoe, behalve een instagramverzoek en berichtjes via telegram, geen pogingen heeft ondernomen, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de rol die Vanik in uw bekeringsproces zou gespeeld hebben.

Vervolgens legde uw echtgenote zeer vage verklaringen af over Maria, de echtgenote van Vanik, die een belangrijke rol speelde in haar bekeringsproces. Uw echtgenote wist namelijk onder meer niet waar ze naar de kerk ging (CGVS I echtgenote, p. 13). Ofschoon uw echtgenote met Maria een erg goed contact had - ze belden op een bepaald moment twee à drie keer per week of ze gingen samen naar de film of naar het park -, heeft zij sinds jullie komst in België geen contact meer met Maria: ze probeerde haar te bellen maar ze nam niet op (CGVS I echtgenote, p. 12 en 13; CGVS II echtgenote, p. 4). Ook hier komt het bevreemdend over dat Maria ondanks haar goed contact met uw echtgenote in Iran zonder aanwijsbare reden sinds jullie komst naar België contact afhoudt met haar (CGVS II echtgenote, p. 4). Het is tevens bijzonder vreemd dat uw echtgenote tijdens het eerste onderhoud aangaf dat zij de achternaam van Maria niet kende (CGVS I, p. 12), maar dat ze tijdens het tweede onderhoud wel beweerde dat ze haar op haar naam had opgezocht op Instagram maar dat ze haar niet had gevonden (CGVS II, p. 5). Opvallend is voorts dat, hoewel uw echtgenote tweemaal aanhield dat Maria Facebook had (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 5), ze geen enkele poging heeft ondernomen om haar via Facebook te zoeken, enkel en alleen omdat Facebook haar niet interesseert. Tijdens haar eerste onderhoud werd uw echtgenote overigens gevraagd naar een screenshot van Maria's Facebookaccount (CGVS I echtgenote, p. 16). Bovenstaande vaststellingen en het feit dat zij deze screenshot niet neerlegde doen serieuze vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw echtgenotes beweerde vriendschap met Maria.

Ten derde is het vreemd dat uw ouders u niet vroegen hoe u met het christendom in contact was gekomen. Uw ouders vroegen u enkel waarom u christen was geworden, niets meer (CGVS II, p. 6-7). Dat zij u ondanks jullie vroegere goede band en ondanks dat jullie over uw bekering een gesprek hadden (CGVS II, p. 6-7) niet vroegen hoe u christen werd en door wie u met het christendom in aanraking kwam, overtuigt niet meteen.

Ten vierde legde u erg oppervlakkige verklaringen af over hetgeen u in het christendom aansprak. U zei onder meer dat u voor zover u wist tot op de dag van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal geen enkele christen had weten liegen. Ook Vanik loog niet: hij vertelde u dat in zijn geloof liegen niet mocht en daarom heeft u hem nooit zien liegen. Dit is iets wat uw interesse opwekte en u in het christendom deed geloven. Liegen wordt in de islam daarentegen niet verboden, integendeel, het wordt zelfs aangeraden. Alle moslims liegen dan ook en u zag nooit een moslim die de waarheid vertelt (CGVS I, p. 16). Ook uw echtgenote merkte op dat christenen niet liegen (CGVS I echtgenote, p. 14). Dat alle moslims liegen omdat dat in de islam aangeraden wordt en dat christenen nooit liegen omdat dit in het christendom verboden is, is zo oppervlakkig en zo ongenuanceerd dat uw beweerde motivatie om zich af te keren van de islam en om zich naar het christendom toe te keren weinig doorleefd overkomt.

Dat jullie met het christendom in contact kwamen door uw vriend Vanik, zijn echtgenote Maria en uw zus Zeinab en dat u van Vanik in Iran een Bijbel kreeg, is gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk. Hieruit kan, mede gelet op uw weinig doorleefde motivatie om van geloof te veranderen, besloten worden dat er aan uw voorgehouden bekering tot het christendom in Iran en die van uw vrouw geen geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die jullie op heden door de bekering hebben met Ali R. (...). Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

Zo is het bevreemdend dat, hoewel u beweerde dat nadat uw familie de Bijbel in uw woning had ontdekt, uw vader u aanvankelijk probeerde te overtuigen om berouw te tonen en om te zeggen dat u spijt had – uw vader wilde het openen van een dossier tegen u tegenhouden zodat u naar Iran kon terugkeren –, u niet eens wist of Ali wel met uw vaders strategie akkoord kon gaan. U wist zelfs niet eens met zekerheid of uw vader wel in contact stond met Ali en kon hierover enkel maar veronderstellingen uiten (CGVS II, p. 10-11). Dat u in die periode niet eens wist of Ali akkoord ging met uw vaders plannen, hoewel u toen nog enigszins de hoop koesterde om naar Iran terug te keren, overtuigt niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij zich grondig en volledig informeert naar al deze elementen die in verband staan met de kern van zijn vrees, hetgeen hier niet het geval is.

Dat Ali werkzaam was bij de Ettelaat van de Sepah, maakte u daarnaast niet aannemelijk. Dat uw schoonbroer al zestien jaar getrouwd is met uw zus en lid is van de familie (CGVS II, p. 3), maar u niet eens bij benadering kon vertellen wat hij deed bij de Ettelaat – het enige wat u over zijn functie kon vertellen is dat hij ging werken in burger want u wist niet of het al dan niet een hoge functie betrof en hoewel u zijn connecties benadrukte, kon u deze beweerde connecties van uw schoonbroer niet concretiseren – (CGVS I, p. 6 en p. 14; CGVS II, p. 10), is niet overtuigend. Uw echtgenote legde evenmin overtuigende verklaringen af over Ali R. (...)’s functie bij de Ettelaat van de Sepah: ze heeft geen weet van zijn graad, niveau of functie. Ze vroeg dit hem nooit en vernam enkel via u of via Ali’s echtgenote dat hij daar werkte (CGVS I echtgenote, p. 5). Dat jullie enerzijds niet de minste informatie hadden over zijn rol bij de Ettelaat, maar dat uw echtgenote anderzijds wel kon preciseren dat Ali heel serieus is wat zijn werk betreft en dat hij bij het uitvoeren van zijn job geen verschil maakt tussen familie, vrienden of vijanden (CGVS II echtgenote, p. 7), houdt geen steek.

Verder zijn uw verklaringen over het dreigtelefoontje van Ali niet coherent. Zo gaf u tijdens uw eerste onderhoud aan dat Ali belde één tot twee maanden na aankomst in België (CGVS I, p. 14). Volgens uw verklaringen tijdens uw tweede onderhoud belde Ali twee maanden na aankomst (CGVS II, p. 8), ofwel één maand na het eerste telefoontje van uw vader (CGVS II, p. 10), dat plaatsvond drie à vier dagen na aankomst in België (CGVS I, p. 3). Uw echtgenote situeerde Ali’s telefoontje enerzijds zo’n twee en een halve à drie maand na jullie aankomst in België (CGVS II echtgenote, p. 6) en anderzijds zo’n vier à vijf weken na jullie aankomst (CGVS I echtgenote, p. 9). Dat jullie er ondanks de harde woorden van Ali – er zou jullie een dik dossier opwachten bij terugkeer en jullie zouden problemen krijgen - niet in slaagden het tijdstip van het enige dreigtelefoontje dat jullie van Ali in België ontvingen te duiden (CGVS I, p. 14), doet vragen rijzen over de echtheid van dit telefoontje.

Ook het feit dat Ali aan de telefoon verklaarde dat jullie zware problemen zouden krijgen bij terugkeer – hij zei u dat hij op u zou wachten totdat u voet op Iraanse bodem zou zetten en dat hij u dan een lesje zou leren en volgens uw echtgenote verwees hij hierbij zelfs expliciet naar een executie (CGVS I, p. 14; CGVS I echtgenote, p. 8 en p. 10) –, is weinig geloofwaardig. Hij wist immers dat jullie in het buitenland vertoefden en door tijdens het telefoongesprek expliciet op de zware gevolgen van apostasie te wijzen, hypothekeerde Ali, die blijkbaar invloed had bij de autoriteiten en een dossier tegen u had laten opmaken, aanzienlijk zijn kansen dat jullie daadwerkelijk nog terug zouden keren naar Iran en bijgevolg gearresteerd zouden kunnen worden. Bovendien belde Ali jullie pas op toen hij wist dat jullie niet meer zouden terugkeren naar Iran (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 13), waardoor de inhoud van zijn telefoontje jullie nog minder zou kunnen aanzetten om naar Iran terug te keren. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie inderdaad pas na dit telefoontje effectief beslisten om helemaal niet meer naar Iran terug te keren: daarvoor koesterden jullie nog de hoop om naar Iran terug te keren (CGVS II, p. 13).

Tot slot wist u niet eens of Vanik door uw problemen zelf in de problemen is gekomen (CGVS II, p. 7). Dat u hierover geen informatie had, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al die elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn vrees, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Hierboven is overigens reeds gebleken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt zich niet over Vanik te kunnen informeren.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran en de daardoor gekende problemen met Ali R. (...), geen geloof kan gehecht worden.

Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering, en aangezien hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Hoewel jullie onmiskenbaar basiskennis hebben over het christelijke geloof – deze basiskennis kan door studie verworven worden –, wijzen enkele bijkomende elementen op een onoprechte bekering in België. Zo legden jullie niet meteen coherente verklaringen af over jullie beweerde intensieve kerkbezoek in België. Tijdens uw eerste onderhoud zei u dat u de eerste week van uw verblijf in België al eens naar de kerk ging – u wou graag een kerk vanbinnen zien –, twee weken later ging u nog eens (CGVS I, p. 24). Volgens de verklaringen afgelegd bij uw tweede onderhoud gingen jullie pas een maand na jullie aankomst in België voor het eerst naar de kerk (CGVS II, p. 8). Uw echtgenote ging volgens haar verklaringen pas twee maanden na aankomst naar de kerk, i.e. rond 11 november 2018 (CGVS II echtgenote, p. 11). In het kader van deze vaststellingen is het opmerkelijk dat jullie een attest van de zaaierkerk neerlegden waarin staat dat jullie sinds de zomer 2018 naar de kerk komen. De kerk zou jullie gevraagd hebben wanneer jullie toekwamen [nl. september 2018] en dit vervolgens zo op het attest gezet hebben (CGVS II echtgenote, p. 11). Het tijdstip op het attest, dat opgesteld werd op basis van jullie verklaringen, komt echter niet overeen met de door jullie op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen over jullie eerste kerkbezoek waardoor het attest weinig bewijswaarde heeft. Dat u n.a.v. uw laatste onderhoud via uw advocaat op 30 november 2020 een aangepast attest stuurt van de Rotskerk, opgemaakt op 26 november 2020 door uw pastoor, waarin hij stelt dat hij met u en uw echtgenote kennismaakte in het 'najaar 2018', kan bovenstaande vaststelling niet ombuigen en toont op zich de beperkte bewijswaarde van een dergelijk attest aan. Dit blijkt tevens uit het feit dat in het attest d.d. 6 oktober 2020 opgemerkt wordt dat jullie sinds 19 juli jl. weer fysiek present waren in de kerk, terwijl uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie niet meer naar de kerk gingen tot september 2020: in september gingen jullie naar de kerk tot oktober (CGVS II echtgenote, p. 11). Voorgaande vaststellingen plaatsen kanttekeningen bij jullie beweerde intensieve kerkgang in België.

Niettegenstaande u al enige tijd bekeerd bent, net zoals uw echtgenote overigens (CGVS I, p. 12), blijkt uw kennis inzake enkele kernelementen van uw beweerde nieuwe geloof beperkt. Zo verklaarde u dat drie dagen nadat Jezus gekruisigd werd, hij naar de hemel gaat. Jezus gaat echter niet naar de hemel drie dagen na zijn kruisiging, maar herrijst dan uit de dood (CGVS II, p. 19). Gevraagd wie Jezus tot het kruis veroordeelde zei u dat het een naam was met een P en een T erin (CGVS II, p. 21), doelend op Pilatus. Dat u foutieve informatie had over voorgaande elementen waarbij u Hemelvaart en Pasen verwarde, hoewel Pasen het christelijke feest bij uitstek is, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus nadat hij gekruisigd werd, wordt gevierd, ondermijnt aanzienlijk de ernst en de oprechtheid van uw beweerde geloofspraktijk in België. Dat u na de middagpauze terugkwam op uw verklaringen over Hemelvaart en plots stelde dat het plaatsvond 40 dagen na Pasen (CGVS II, p. 19), kan uw verklaringen niet ombuigen. U had immers tijdens de pauze de kans om opzoekwerk te verrichten. Overigens kaderde u ook Pinksteren verkeerd: u verklaarde dat Jezus 40 dagen nadat hij verrees uit de dood zich aan zijn volgelingen kwam tonen (CGVS II, 20), terwijl dit 50 dagen moet zijn.

De onoprechtheid van jullie bekering wordt verder bevestigd door jullie weinig doorleefde verklaringen over jullie lectuur van de Bijbel. Wanneer jullie beiden gevraagd werden naar jullie lievelingsparabel, verwezen jullie beiden naar de parabel van de zaaier en de parabel van het verloren schaap (CGVS II, p. 22; CGVS II echtgenote, p. 15). Dat jullie allebei exact dezelfde verklaringen hierover afleggen, is op zijn minst bevreemdend. Er staan immers tientallen parabels in de Bijbel. Gevraagd om een verhaal te vertellen uit het Oude Testament, maar niets van de schepping of uit Genesis, begon u het verhaal van de ark van Noah te vertellen. Nogmaals gevraagd naar een verhaal dat niet tot de schepping behoort moest u toegeven dat u zich door de stress niets kon herinneren (CGVS II, p. 20). Gevraagd naar Ester zei u dat u enkel de naam kende, niets meer (CGVS II, p. 21). Nochtans verklaarde u dat u het Oude Testament één of twee keer las om dan onmiddellijk hieraan toe te voegen dat u zich niet concentreerde toen u het las (CGVS II, p. 20). U volgde zelfs Bijbelstudie (CGVS I, p. 10 en 17) waar u bovendien het Oude Testament behandelde (CGVS II, p. 18). Dat u zich ondanks uw beweerde Bijbelstudie buiten de schepping geen enkel verhaal uit het Oude Testament herinnert en dat u het Oude Testament heeft gelezen zonder zich te concentreren, wijst opnieuw op een onoprechte bekering.

Ook het feit dat noch u noch uw echtgenote iets waren tegengekomen dat jullie minder aanspreekt in het christendom – uw echtgenote zei zelfs dat alles perfect is – (CGVS I, p. 23; CGVS I echtgenote, p. 17), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar jullie intussen ongeveer twee jaar intensief naar de kerk zouden gaan.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat jullie ten aanzien van jullie Belgische kerk eveneens ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd. U vertelde dat jullie medegelovigen verdrietig waren omwille van jullie probleem en dat ze met jullie meeleeften (CGVS I, p. 24). Dat jullie over jullie beweerde probleem gesproken hebben, terwijl hierboven is gebleken dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht, bevestigt bijkomend het onoprechte en dus opportunistische karakter van uw kerkgang in België.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als zodanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Dat jullie werden gedoopt en dat jullie in België naar de kerk gaan, zoals uit de door jullie neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat jullie ter staving van jullie doopsel en van jullie al dan niet regelmatige kerkgang documenten neerleggen wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Jullie doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt, temeer daar jullie probleemloos legaal Iran hebben kunnen verlaten –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw religieuze activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zou aanzien worden.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan jullie identiteit, jullie nationaliteit, jullie huwelijk, jullie reisweg en uw vrijstelling van de legerdienst wordt niet getwijfeld. De foto's die jullie neerleggen van Ali R. (...), Vanik en Maria tonen louter het bestaan aan van deze personen maar daaruit blijkt niet dat zij effectief een rol speelden in jullie asielrelaas. De screenshots van Instagram van uw echtgenote, Vanik en S.K. (...) veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers in een geloofwaardig asielrelaas te kaderen, wat hier niet het geval is. Tenslotte toont het psychologisch attest van uw echtgenote hoogstens aan dat ze een angststoornis heeft, niets meer.

Dat uw zus Zeinab in het verleden de vluchtelingenstatus heeft gekregen, doet aan voorgaande beslissing geen afbreuk. Elk asielverzoek dient immers op individuele merites te worden beoordeeld."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissingen de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schenden:

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. IA (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Geneve);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht".

Verzoekende partijen gaan in een eerste middelonderdeel in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Daarbij doen zij vooreerst gelden:

"Vooreerst merkt tegenpartij op dat de verklaringen van verzoekers over de kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran ontoereikend zijn. Zo stelt zij dat verzoekers niet hebben kunnen overtuigen van een diepere overtuiging te hebben in het christendom en dat hun bekering louter opportunistisch is.

Verzoekers begrijpen niet op basis van wat tegenpartij zich baseert.

Ten eerste merken verzoekende partijen op dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt op welke elementen tegenpartij zich nu eigenlijk baseert om te oordelen hoe een bekering dient te gebeuren.

Meer zelfs. Zij motiveert gewoonweg dat verzoekers niet hebben kunnen overtuigen van een diepere geloofsovertuiging te hebben omdat ze het gedrag van verzoekers merkwaardig of eigenaardig vinden, wat geenszins aanvaard kan worden.

Echter is het onmogelijk uit de bestreden beslissingen af te leiden, op basis van welke "parameters" tegenpartij tot haar beoordeling is gekomen.

Verwerende partij neemt duidelijk geen genoegen met verzoekers verklaringen, doch verzoekende partijen vragen zich dan terecht af, welke verklaringen verwerende partij dan wel wenste te horen?

Tegenpartij stelt dat de verzoekers er niet in geslaagd zijn een geloofwaardig beeld te schetsen van hun bekering en beleving in Iran.

Echter hanteert het Commissariaat- Generaal wel een heel eenzijdige houding om te beoordelen hoe een bekering in zijn werk gaat.

Een bekering is niet iets dat gebeurt op 1 dag! Dit is vaak een inwendig proces dat voor iedereen op een andere manier wordt beleefd.

Echter zijn verzoekende partijen altijd consistent geweest in hoe hun bekering is verlopen, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissingen laat uitschijnen."

Met betrekking tot de aan hen verweten vage verklaringen omtrent het christelijke parcours van Zeinab, voeren verzoekende partijen verder aan:

"Verzoekers wensen hier te verduidelijken dat Zeinab zich al in Iran bekeerde nadat haar zoon genezing kreeg van Jezus Christus. Op basis van dit mirakel beslisten zij zich te bekeren.

Verzoeker heeft dit ook altijd zo verklaard:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 06/10/2020, p. 19)

Verzoekers wensen te benadrukken dat een bekering een uitermate persoonlijke beleving is en dat het onredelijk is te veronderstellen omdat verzoekers niet de exacte reden van iemand anders zijn of haar bekering kan geven, dit ongeloofwaardig is voor hun eigen bekering.

Deze zienswijze impliceert dat men meer moet weten over de beweegredenen van iemand anders zijn bekering, dan over zijn eigen bekering, wat uiteraard geenszins steek houdt.

Ook met betrekking tot hoe Zeinab met de kerk in contact kwam zijn verzoekers steeds consistent geweest.

Hoewel de bestreden beslissingen laat uitschijnen dat verzoekers niet weten hoe Zeinab in contact kwam met de kerk in België, heeft verzoeker dit wel degelijk wel verklaard hoe Zeinab in contact werd gebracht met de kerk:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 06/10/2020, p. 19)

Verzoeker verklaarde wel degelijk dat zijn zus via een vriend of een vriendin voorgesteld werd aan de kerk. Maar dat verzoeker niet meer exact wie dit is, kan hem niet verweten worden, gezien dit al erg lang geleden is.

Het Commissariaat- Generaal maakt zich hier schuldig aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en houdt in geen enkele mate rekening met verzoekers verklaringen, wat geenszins aanvaard kan worden.

Het kan verzoekers niet verweten worden dat enkel omdat zij niet de exacte redenen kent van de bekering van verzoekers zus Zeinab, dat zij hierdoor een ongeloofwaardige bekering zouden hebben.

Nogmaals, een bekering is een uiterst persoonlijke ervaring en beleving, en een bekering beoordelen louter op basis van de kennis van iemand anders zijn beweegredenen, is onredelijk en niet conform het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het Commissariaat- Generaal houdt zich niet aan de zorgvuldigheidsplicht. Zij houdt in geen enkele mate rekening met alle aanwezige elementen in verzoekers verklaringen.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur."

Aangaande hun verklaringen over Maria en Vanik, stellen verzoekende partijen voorts:

"Verzoeker wenst hierbij op te merken dat het Commissariaat- Generaal een foutieve interpretatie heeft genomen van zijn verklaringen.

Verzoeker bedoelde nooit dat hij letterlijk de Heilige Drievuldigheid heeft gelezen in de Bijbel, doch dat hij in de evangeliën van Matheus en Johannes heeft gelezen over het bestaan van de Heilige Geest, de Vader en de Zoon. En dat hij niet begreep hoe deze alle drie tot God stonden.

Zoals ook het CGVS aanhaalt in de bestreden beslissing zijn er in de Bijbel wel degelijk formuleringen en aanwijzingen inzake de goddelijkheid van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Het is dan ook hierover dat verzoeker meer uitleg vroeg aan Vanik.

Tegenpartij laat zich duidelijk leiden door een subjectieve vooringenomenheid over hoe en wat een bekering juist inhoudt."

Verder doen verzoekende partijen gelden:

"Echter blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat verzoekers wel degelijk pogingen hebben ondernomen om contact te krijgen met Vanik, doch dat niet met alle verklaringen hierover rekening werd gehouden door tegenpartij :

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 18/11/2020 p. 4)

Verzoeker heeft wel degelijk pogingen ondernomen, toen hij in België was om contacten te leggen met Vanik.

Dat het Commissariaat- Generaal motiveert dat het 'vreemd' is dat door de jarenlange vriendschap die zij zouden hebben, het niet geloofwaardig is dat Vanik niet zou antwoorden, kan geenszins aanvaard worden als een element waardoor een bekering ongeloofwaardig is !

Opnieuw legt tegenpartij de focus op wat verzoekers weten van anderen, om te beoordelen of een bekering geloofwaardig is of niet.

Het kan verzoekers niet verweten worden dat zij, na al die jaren, geen contact meer kunnen leggen met Vanik!

Verzoeker heeft verschillende berichten gestuurd, via Telegram en Instagram, maar kreeg geen gehoor.

Verzoekers zijn in België en kunnen onmogelijk van hieruit te weten gekomen of er iets met Vanik en zijn echtgenote gebeurd is of niet. Desondanks hebben zij hiertoe wel verwoede pogingen ondernomen.

Dat de bestreden beslissing gewag maakt van een wel erg selectieve lezing van het persoonlijk onderhoud en geen rekening houdt met alle verklaringen die verzoekers over Vanik en Maria hebben afgelegd.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

Opnieuw merken verzoekers op dat, hoewel het tegenpartij ook zelf bevestigt dat een bekering een 'persoonlijke beleving' is, waarom het kennen van iemand anders zijn bekering, belangrijker is dan de eigen bekering.

Deze zienswijze houdt geen steek en is tegenstrijdig. Het Commissariaat- Generaal kan enerzijds niet motiveren dat verzoekers niet hebben kunnen overtuigen van een diepere persoonlijke beleving te hebben gehad, om dat te stellen dat het niet geloofwaardig is dat ze geen kennis hebben van iemand anders zijn bekering.

Tegenpartij hanteert hier een tegenstrijdige motivering!

Dat een bekering een uiterst persoonlijke beleving en interpretatie is, kan ook geenszins betwist worden.

Meer zelfs. Zij toont op generlei wijze aan waarom verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoekers niet geloofwaardig achten.

Volgens tegenpartij blijft verzoekende partij aan de oppervlakte, doch nergens uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat tegenpartij zelf verder dieper is ingegaan om verzoekers persoonlijke motieven.

Deze beoordeling dient echter gebaseerd te zijn op enkele parameters, wat echter niet blijkt uit de bestreden beslissingen.

Enkel hierom dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

Verzoekende partijen vervolgen:

"Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoekers hebben afgelegd.

Verzoekende partij vragen zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoekers bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissingen (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kunnen aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'.

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden.

Verzoekende partij wenst daarom te verwijzen naar recente rechtsspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer.

In deze beslissing werd nogmaals bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling vormen geenszins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk:

(...)

(zie bijlage, stuk 4)

Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoekers, om aan te tonen dat verzoekers wel degelijk bekeerd zijn tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoekers zijn al bekeerd sinds 15 mehr 1396 (07/10/2017);
- Verzoekers zijn gedoopt ;
- Verzoekers hebben deelgenomen aan christelijke activiteiten in België ;
- Verzoekers gebruiken hun sociale media om te prediken ;

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoekers asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoekers, bij een terugkeer naar Iran, zullen terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

le/

Opnieuw kan de verzoekende partij verwijzen naar bovenvernoemde rechtspraak in zaak van het Verenigd Koninkrijk, in *Ali Dorodian vs. Secretary of State for the Home Department* (01/TH/1537) , waarin geoordeeld werd dat als er sprake zijn van een aantal onbetwiste objectieve feiten, er een risicobeoordeling dient te gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De trapsgewijze redenering die het hof hierin ontwikkelde, luidt als volgt:

(...)

(zie bijlage, stuk 4)

Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoeker die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoekers vrees heeft beoordeeld.

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoekers bekering, verzoekers in geen enkele mate een risico op vervolging zouden hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoekers zijn ernstig gegriefd door deze motivering.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekers ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoekers te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Verder voeren verzoekende partijen aan:

"Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoekers "opportunistisch" is, en zij hierdoor geen ernstig risico hebben op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe.

Verzoekers hebben wel degelijk op hun sociale media gepredikt.

Zo staat te lezen in het persoonlijk onderhoud van verzoeker:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 06/10/2020, p. 6)

Dat verzoeker zijn sociale media wel degelijk gebruikt voor het plaatsen van foto's, teksten, etc, om langs deze weg de blijde boodschap te verspreiden.

Dat tegenpartij hier verder niet gedetailleerder naar gevraagd heeft, valt niet te verwijten aan de verzoekers! De onderzoeksplicht van tegenpartij voorziet dat zij alle elementen grondig dienen te onderzoeken alvorens zij kunnen overgaan tot hete nemen van de bestreden beslissing.

Dat het CGVS niet verder doorgevraagd heeft hierover, desondanks dat verzoekers dit wel verklaarden, kan geenszins verzoekers verweten worden.

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij getuigt dan ook niet van een zorgvuldig onderzoek.

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Betreffende hetgeen hen aansprak in het christendom, betogen verzoekende partijen voorts:

"Vooreerst wensen verzoekers reeds te verwijzen naar hun uiteenzetting hierboven, waaruit dient vastgesteld te worden dat een bekering een uiterst persoonlijke beleving betreft en dat er geen 'stappenplan' bestaat hoe iemand tot een bekering komt.

Dit is voor ieder persoon anders, zo ook voor verzoekers.

Verzoekers merken ook op dat het CGVS wel een heel erg selectieve lezing aanhoudt van het persoonlijk onderhoud van verzoekers en dat zij in geen enkele mate rekening houdt met alle verklaringen die zij hebben afgelegd waarom zij interesse kregen in het christendom.

Zo laat de bestreden beslissingen uitschijnen dat verzoekers enkel interesse kregen in het christendom omdat alle moslims liegen.

Dit is echter manifest fout!

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel veel meer waarom hij afstand had genomen van de Islam en zo meer interesse kreeg in een andere godsdienst:

(...)

{zie persoonlijk onderhoud dd. 06/10/2020, p. 7)

Het Commissariaat- Generaal houdt er aldus wel een heel selectieve lezing op na indien zij motiveert dat het christendom hen aansprak omdat christen niet mogen liegen.

Tegenpartij houdt in geen enkele mate rekening met hoe verzoeker reeds vroeger al tegenover de Islam stond. Er zijn aldus wel meerdere redenen waarom verzoeker afstand deed van de Islam en zo interesse kreeg in het christendom. Het niet mogen liegen is daar maar een aspect van.

Ook wensen verzoekers te verklaren dat als zij stellen dat alle moslims liegen, dat dit een persoonlijke mening is van verzoekers

Dat blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 06/10/2020, p. 16)

Het houdt aldus geenszins steek dat tegenpartij motiveert dat de verklaringen van verzoekers over christenen die nooit liegen oppervlakkig en ongenueanceerd zijn en dat dit hun enige motivatie zou zijn om zich af te keren van de Islam.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit geenszins het geval is !

Ook verzoekster heeft veel meer verklaard over haar afkeer van de Islam dan louter dat zij christendom beter vond omdat christenen niet mogen liegen:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 06/10/2020, p. 11)

Uit de verklaringen van beide verzoekers blijkt aldus veel meer waarop zij zich baseerden om zich af te keren van de Islam, dan de bestreden beslissing doet uitschijnen.

Nogmaals wensen de verzoekers te benadrukken dat een bekering een uiterst persoonlijke beleving is en dat deze op uiterst persoonlijke redenen gestoeld is.

Dat evenwel tegenpartij onmogelijk kan motiveren dat hun beweegredenen om afstand te nemen van de Islam louter en alleen gesteund is op het feit dat zij vinden dat moslims liegen en christenen niet, is gewoonweg verkeerd.

Dit is geen zorgvuldig onderzoek en de bestreden beslissingen dienen hierom vernietigd te worden."

Aangaande de gebeurtenissen die leidden tot hun vertrek, verklaren verzoekende partijen vervolgens:

"Vooreerst merkt het CGVS op dat het vreemd is dat verzoekers niet kunnen vertellen welke functie Ali had bij de Ettelaat van de Sepah.

Verzoekers konden enkel verklaren dat het gaat om een hoge functie en dat hij verschillende connecties had, doch konden zij dit verder niet concretiseren. Dit vindt het CGVS echter onvoldoende.

Verzoekers wensen hierbij op te merken dat de functie die Ali had bij de Ettelaat van de Sepah, geen functie is waar je openlijk over mag spreken. Zelfs de vrouw van Ali weet niet wat hij voor functie heeft!

Zij kunnen dan ook niet weten welke functie hij exact had.

Verzoeker verklaarde dat ook zo tijdens zijn persoonlijk onderhoud :

(...)

(zie persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 06/10/2020, p. 6)

Echter kan verzoeker wel degelijk informatie aanreiken, waaronder de werkplek van zijn schoonbroer, in Gasre Firoeze.

Het Commissariaat- Generaal had aldus wel degelijk kunnen onderzoeken of er op deze plaats een werkplek is van de Ettelaat van de Sepah, om verzoekers verklaringen te toetsen.

Echter blijkt niet uit de bestreden beslissingen dat zij dit gedaan heeft.

Een schending van het onderzoeksbeginsel treedt hier op!"

Betreffende de ontvangen bedreigingen, geven verzoekende partijen aan:

"Verzoekers wensen hier de volgende verduidelijkingen aan te brengen.

De vader van verzoeker belde 1 week na aankomst in België van verzoekers, dat hij spullen gevonden had in hun huis tijdens het water gieten van de planten.

3 a 4 dagen nadat hun vader belde, belde de zus van verzoeker hem op met de mededeling dat er door haar man, Ali, een onderzoek naar hen was geopend.

Een maand na hun aankomst, belde Ali hen op met de dreigtelefoon.

Verzoekers wensen hier bijkomend te wijzen op het feit dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming indienen op 09/10/2018, bijna twee jaar geleden!

Ook de dreigtelefoon gebeurde meer dan twee jaar geleden!

Het kan verzoekers niet verweten worden dat zij, na meer dan twee jaar, niet meer exact de datum hiervan kunnen geven.

Het Commissariaat- Generaal stelt zich hier uiterst onzorgvuldig op."

Verzoekende partijen gaan voorts in op hun activiteiten in België. In dit kader zetten zij uiteen:

"Vooreerst hebben verzoekers een begin van bewijs getoond omtrent hun bezoeken aan de kerk in België.

Het Commissariaat- Generaal motiveert echter dat de neergelegde attesten van verzoekers over hun bezoek aan de kerk, niet geloofwaardig zijn en dat deze louter werden opgemaakt op basis van verklaringen van de verzoekers.

Geenszins kunnen verzoekers zich hiermee akkoord verklaren.

Zo hebben verzoekers veel meer neergelegd dan enkel attesten van de kerk. Zo hebben zij ook een USB stick neergelegd met foto's en filmpjes van hun activiteiten voor de kerk in België.

Dat ook deze bewijselementen grondig mee in overweging moeten genomen worden bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat deze mee in overweging werden genomen. Het CGVS motiveert enkel waarom ze de neergelegde kerkattesten niet geloofd, doch stelt nergens de andere bewijsstukken in vraag!

Echter vormen ook deze elementen een bewijs van hun geloofsactiviteiten in België, doch weigert tegenpartij hiermee rekening te houden.

Opnieuw toont dit aan dat verzoeker zich enkel baseert op wat in 'hun voordeel' beschouwd kan worden, zonder rekening te houden met het geheel van bewijselementen dat voorligt.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

4b/

Dat tegenpartij kortweg motiveert dat omdat er geen geloof gehecht zou worden aan verzoekers bekering tot het christendom, hun religieuze engagement in vraag gesteld kan worden, kunnen verzoekers niet aanvaarden.

Verzoekers zijn al bekeerd sinds 15 mehr 1396 (07/10/2017) en zij zijn ondertussen gedoopt!

Dit betekent dat zij ondertussen meer dan drie jaar christen zijn, en dat zij op regelmatige basis, zowel in Iran als in België activiteiten uitoefenen om hun geloof te belijden.

Dat drie jaar bezig zijn met het christendom, niet meer als 'opportunistisch' kan beschouwd worden.

Dat dit wel degelijk getuigt van een aanhoudend religieus engagement dat een grondigere beoordeling verdient dan louter stellen dat dit om opportunistische redenen gebeurt.

Geenszins houdt het Commissariaat- Generaal rekening met het risico op vervolging bij een terugkeer naar Iran, omwille van hun religieuze activiteiten, (zie verder infra)

Opnieuw schendt tegenpartij haar onderzoeksplicht."

Verzoekende partijen besluiten inzake de weigering van de vluchtelingenstatus:

"De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers hebben de gegrondheid van hun vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekers als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hen dat daarentegen in de bestreden beslissingen te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht."

Verzoekende partijen gaan in een tweede middelonderdeel in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader voeren zij aan:

"Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekers het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Vervolgens geven zij enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en stellen zij:

"Dat de verzoekende partij, omwille van hun geloof, ernstig vervolgd zullen worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Voorts doen verzoekende partijen gelden:

"Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoekers geen risico lopen bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat hun bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoekers dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoekers steunen zich hiervoor op Europese rechtspraak."

Verzoekende partijen wijzen vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming en op rechtspraak van het EHJ.

"Verzoekers menen dat zij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zullen ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunen zij zich op de hierna opgesomde bronnen."

Verzoekende partijen voeren verder een uitgebreid betoog aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. In dit kader voeren zij aan:

"Volgens het Open Doors World Watch List 2020, een organisatie die onderzoekt waar christenen vervolgd worden louter op basis van hun religie, blijkt dat Iran nog steeds in de top 10 (op plaats 9) vermeld staat van landen waar er sprake is van extreme vervolging van christenen.

Zo blijkt dat het niveau van geweld tegen christenen er niet minder dan 62% bedraagt!

(zie bijlage, stuk 7)

Ook het rapport van USCIRF beschrijft de schrijnende situatie van bekeerde moslims in Iran:

(...)

(zie bijlage, stuk 8)

lb/

Verscheidene mensenrechtenorganisaties en christelijke organisaties hebben in een gezamenlijk rapport in januari 2020 (ANNUAL REPORT VIOLATIONS AGAINST CHRISTIANS IN IRAN) nogmaals aangetoond hoe bekeerde christenen gevisieerd worden in Iran, alsook hun familieleden:

(...)

(zie bijlage, stuk 9)

lc/

Dat de algemene situatie voor christenen in Iran wel degelijk een zeer ernstig risico inhouden, blijkt verder uit de parlementaire vraag die werd gesteld aan de Hoge Verantwoordelijke van het Buitenlands en Veiligheidsbeleid van de EU:

(...)

Het antwoord was als volgt:

(...)

Als men in Iran reeds gevangengezet kan worden voor het posten van een 'smiley face' op een Christelijke post, is de situatie voor bekeerde christenen in Iran wel degelijk zodanig ernstig dat louter een bekeerd christen zijn, kan leiden tot een ernstige vervolging in de zin van artikel 48/4 Vw.

Dat de situatie in Iran voor christenen dermate ernstig is dat louter stellen dat een bekering opportunistisch is, niet voldoende kan zijn om te oordelen dat verzoekers geen ernstig risico op een schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet zullen ondergaan.

Dat dit onvoldoende werd onderzocht door tegenpartij.

Verzoekers menen zelfs dat tegenpartij in hun dossier zelfs niet te goeder trouw is, als men de samenvatting leest van hun eigen toegevoegde CEDOCA rapport van 16 april 2019 "COI Focus Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom" als samenvatting van het voorliggende rapport:

(...)

Verzoekers wensen hiervoor bijkomend te verwijzen naar het arrest EHRM in de zaak J.K. ea tg Zweden paragraaf 87, 90 en 90 van 23 augustus 2016:

(...)"

Verzoekende partijen gaan daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Daarbij geven zij aan:

"Tegenpartij is nogal zeer summier in hun motivering dat verzoekers geen problemen zullen ondervinden bij een terugkeer naar Iran, zonder in concreto rekening te houden met de aanwezige objectieve informatie.

Zij steunen zich hiervoor op een CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Verzoekers lezen er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asielzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stoelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd ! !

(zie bijlage, stuk 11)

Zo verwijzen verzoekende partijen naar het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and. Christian converts van februari 2020:

(...)

(zie bijlage, stuk 6)

Verzoeker was wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten gelet op zijn schoonbroer die werkte voor het Ettelaat van de Sepah, alsook het feit dat hij zijn sociale media gebruikte om te prediken.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, hebben verzoekers al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoekers kunnen ontstaan bij een terugkeer naar Iran. Verder meldt het rapport:

(...)

(zie bijlage, stuk 6)

Verzoekers wijzen ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniers de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 14)

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partijen, die, als hij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij."

Verzoekende partijen stellen verder dat bekeerde Iraniërs in Iran worden gediscrimineerd. Dienaangaande doen zij gelden:

"Verzoekende partijen wensen verder ook nog op te merken, dat indien zij dienen terug te keren naar Iran, zij niet enkel het risico lopen op vervolging, maar dat er ook ernstige discriminatie bestaat in Iran t.o.v. bekeerde christenen, waardoor een leven in Iran onhoudbaar wordt.

Zo wensen de verzoekende partijen te verwijzen naar de nieuwe regels die zijn ontstaan voor de afgifte van een Iraanse identiteitskaart.

Zij worden verplicht om hun religie bekend te maken, en dit werd expliciet door de Iraanse autoriteiten in het leven geroepen, om bekeerde moslims te viseren en te discrimineren:

(...)

(zie bijlage, stuk 12)

Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van bekeerde Christenen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat.

Verzoekers zullen bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat zij Christen zijn, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zullen verplicht worden hun geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

Dat de discriminatie van Christenen in Iran sinds 2009 enkel maar erger is geworden en dat anno 2020 er nog geen enkele verbetering van de situatie zich opdringt leest men ook terug in het CSW rapport van 1 mei 2020:

(...)

Opnieuw kunnen de verzoekers aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt."

Verzoekende partijen besluiten inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

"Verzoekende partijen kunnen aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde hun identiteit, hun nationaliteit, hun hoedanigheid van burger alsook hun regio van afkomst zou aldus aan verzoekers het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet hun identiteit alsook hun nationaliteit.

Verzoekers merken op dat er genoeg redenen (voornamelijk hun vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoekers naar Iran zouden terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekers het subsidiaire beschermingsstatuut weigeren en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiele motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoekende partijen concluderen op basis van het voorgaande:

"In hoofde van verzoekers bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Geneve. De motieven die in de beslissingen worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

"4/ In hoofdorde de betwiste beslissing van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoeker:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Geneve conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling."

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"4 Upper Tribunal,(Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;

6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

7 Open Doors World Watch List 2020;

8a-e Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2020 mbt Iran;

9a-t Annual report violations against Christians in Iran, januari 2020;

10a-b COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 16/04/2019;

11a-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020.

12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

13a-e CSW, Iran: General Briefing, May 2020 ;

14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial".

2.4. Voormelde inventaris wordt bij aangetekend schrijven van 12 februari 2021 als volgt aangevuld:

"15a-h Getuigenissen leden van de Evangelische kerk De Rots te Wondelgem ;

16a-b Beëdigde en gelegaliseerde Nederlandse vertaling van de shenasnameh van de zus, mevrouw S. F. T. (...) en de schoonbroer, de heer A. R. K. (...) van verzoeker.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan slechts directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoekende partijen betichten verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch zij staven deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoekende partijen brengen immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk

belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht gesteld wordt dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissingen blijven, gezien zij door verzoekende partijen in het geheel niet worden aangevochten of betwist, onverminderd overeind en luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegde met betrekking tot uw gegeneraliseerde angststoornis – u heeft last van stress, hoofdpijn, negatieve gedachten, piekergedachten, slaapklachten, angst en concentratieproblemen -, moet erop gewezen worden dat uit dit attest niet blijkt dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoekende partijen stellen dat zij hun land van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekende partijen kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde

verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt de geloofwaardigheid van de zelfverklaarde bekering van verzoekende partijen vooreerst op ernstige wijze ondermijnd doordat zij beide uiterst vage verklaringen aflegden en een verregaande onwetendheid tentoonspreidden en doordat zich inconsistenties voordeden in de verklaringen van verzoekster over het bekeringsproces, het religieuze parcours en de godsdienstige activiteiten van verzoekers zus Zeinab, die nochtans een belangrijke rol zou hebben gespeeld in hun beider voorgehouden eigen bekeringsproces. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd als volgt:

“Ten eerste legden jullie zeer vage verklaringen af over het christelijke parcours van Zeinab waardoor er zware twijfels ontstaan over haar rol in jullie bekeringsproces.

U had geen idee of Zeinab zich in Iran reeds met het christendom bezighield en of haar bekering daar plaatsvond (CGVS II, p. 15). Ook uw echtgenote had geen weet hiervan en kon evenmin vertellen door wie Zeinab in aanraking kwam met het christendom en waarom ze naar de kerk begon te gaan (CGVS I echtgenote, p. 7; CGVS II echtgenote, p. 8 en 9). Ook Zeinabs asielmotief in België was jullie compleet onbekend (CGVS II, p. 15; CGVS I echtgenote, p. 7 en 14). Het enige wat u vermoedde was dat Zeinab christen werd door de genezing van haar zoon (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 15 en 16), al heeft ze dat volgens jullie verklaringen afgelegd tijdens jullie eerste onderhoud niet specifiek gezegd (CGVS I, p. 19; CGVS I echtgenote, p. 14), want zowel tegen u als tegen uw echtgenote verklaarde ze dat ze er niet over wou praten (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 16; CGVS I echtgenote, p. 7 en 14). In dit verband is het opvallend dat uw echtgenote over Zeinabs bekeringsproces en de reden van haar bekering tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens haar eerste onderhoud verklaarde uw echtgenote dat ze niet wist of de genezing van Zeinabs zoontje voor of na de bekering plaatsvond en wanneer Zeinab precies christen werd: Zeinab liet enkel een tijdje na haar komst naar België weten dat ze was bekeerd (CGVS I echtgenote, p. 7 en 15). Tijdens haar tweede onderhoud wist ze plots te vertellen dat de reden van Zeinabs bekering de genezing van haar zoon was: telkens als jullie met haar praatten, beweerde ze dat Jezus haar zoon genas (CGVS II echtgenote, p. 8). Deze verklaringen van uw echtgenote zijn niet coherent. Voorts is het opmerkelijk dat u niet wist wanneer uw zus voor het eerst naar de kerk ging en u er nooit aan had gedacht dit te vragen (CGVS II, p. 16). Gevraagd hoe Zeinab voor het eerst in een Belgische kerk terecht kwam en of haar huidige kerk, de Rotskerk, de eerste kerk in België is waar ze naartoe ging (CGVS II echtgenote, p. 9 en 10), moest ook uw echtgenote het antwoord schuldig blijven. Het loutere feit dat Zeinab zowel voor u als voor uw echtgenote een belangrijke rol gespeeld zou hebben in jullie bekeringsproces (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 16; CGVS II echtgenote, p. 9), maar dat jullie allebei weinig informatie hadden over haar christelijke parcours en dat jullie hierover zelfs incoherente verklaringen aflegden (CGVS II, p. 15 en 16, CGVS I echtgenote, p. 14), zet de geloofwaardigheid van haar beweerde rol in jullie bekeringsproces ernstig op de helling. Dat Zeinab jullie de blijde boodschap zou verkondigd hebben (CGVS I, p. 12, 20 en 21), staat immers in schril contrast met het verhullen van haar eigen geloofsbeleving en haar eigen bekeringsproces. Het verspreiden van het christelijke geloof is in alle redelijkheid verbonden met een persoonlijke beleving van deze religie. Dat Zeinab de blijde boodschap zou verkondigd hebben zonder hierbij dus te verwijzen naar haar eigen bekeringsproces, is dan ook hoegenaamd niet aannemelijk.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zij steeds zouden hebben verklaard dat Zeinab zich reeds in Iran en na de genezing van haar zoon zou hebben bekeerd, betreft een loutere en aperte miskenning van de voormelde motieven en de verklaringen waarop deze motieven schragen. Met deze loutere en aperte miskenning van de voormelde motieven en verklaringen, doen verzoekende partijen op generlei wijze afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Evenmin doen zij aan hun eerdere, niet mis te verstane gezegden en/of de voormelde motieven afbreuk door *post factum* eenvoudigweg aan te geven dat Zeinab zich weldegelijk reeds in Iran en na de genezing van haar zoon zou hebben bekeerd.

Dat een bekering een persoonlijk proces is, kan verder geenszins een verklaring bieden voor de uiterst vage verklaringen en verregaande onwetendheid in hoofde van verzoekende partijen en de inconsistenties in hun verklaringen. Gelet op (i) de nauwe familiale band tussen verzoekende partijen en de zus van verzoeker; (ii) het feit dat zij reeds jaren van elkaars interesse in het christendom en bekering op de hoogte zijn; (iii) het gegeven dat de (bekering van, gesprekken met en verkondiging van de blijde boodschap door de) zus van verzoeker een belangrijke rol speelde(n) in het bekeringsproces van verzoekende partijen; (iv) het feit dat zij elkaar opnieuw troffen in België; (v) de vaststelling dat zij

met elkaar spraken over hun religie; (v) het gegeven dat zij in België dezelfde kerk frequenteren, is het in het geheel niet aannemelijk dat Zeinab hen nagenoeg niets zou hebben meegedeeld over haar eigen bekeringsproces en religieuze parcours en activiteiten en mochten van verzoekende partijen dienaangaande (veel) meer gedegen verklaringen worden verwacht.

Verzoekende partijen voeren verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende, pertinente en terechte, in de bestreden beslissingen opgenomen motieven:

“Zo is het bevreemdend dat, waar u bij het eerste onderhoud niet wist of Vanik naar de kerk ging - u vroeg het hem ook niet - (CGVS I, p. 16), u bij het tweede onderhoud spontaan voorgaande verklaring wenste te corrigeren en plots wist te vertellen dat Vanik normaal gezien wél naar de kerk ging, namelijk de kerk in Madjidiyeh te Teheran (CGVS II, p. 3). Opvallend is voorts dat u op de vraag of Vanik wel eens problemen had omwille van zijn christelijke geloofsovertuiging u zich beperkte tot de algemene opmerking dat (geboren) christenen in Iran met beperkingen leven, maar dat ze zich aan de situatie hebben aangepast. U concretiseerde evenwel niet welke problemen Vanik eventueel zelf ondervond omwille van zijn christelijke geloofsovertuiging (CGVS I, p. 17). U wist evenmin of Vanik, nochtans uw goede collega op het werk, op het werk ook bad (CGVS I, p. 17). Nochtans hadden jullie gesprekken over het onderwerp ‘gebed’ (CGVS II, p. 11-12). Dat u vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over Vaniks geloofspraktijk en over zijn eventuele problemen als christen, ofschoon u hem jarenlang intensief gefrequenteerde zou hebben – u begon al in 1393 (2014-2015) met hem over het christendom te spreken (CGVS I, p. 18-22) – en ofschoon hij u, net zoals uw zus, de weg naar het christendom getoond zou hebben, overtuigt niet.”

Daar Vanik een dermate belangrijke rol zou hebben gespeeld in verzoekers bekeringsproces en de jarenlange intensieve contacten en gesprekken met deze persoon verzoeker tot diens eigen bekering zouden hebben geleid, mochten van verzoeker veel meer gedegen verklaringen worden verwacht omtrent diens geloofspraktijk en eventuele problemen als christen. Dat verzoeker hieromtrent dermate vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet aldus andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden bekering van verzoekende partijen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Voorts heeft u sinds uw aankomst in België geen enkel contact meer met Vanik (CGVS II, p. 4) en heeft u over hem geen enkele informatie. Dat u zich niet naar hem kan informeren (CGVS II, p. 5), is weinig geloofwaardig. U legde uit dat het heel duur was om rechtstreeks met hem te bellen. Na een tijdje had u veel aan uw leven hier in België en bent u het vergeten (CGVS II, p. 5). Dat u Vanik, die een prominente rol speelde in uw bekeringsproces, zou vergeten hebben te contacteren enkel en alleen omdat een contact met hem duur zou zijn, komt erg onaannemelijk over. U stipte immers aan dat u via vrienden zou kunnen vragen naar hem, maar dat u geen contact met hen heeft (CGVS II, p. 5). Deze uitleg overtuigt echter niet. Tijdens het eerste onderhoud zei u immers dat u in België nog in contact stond met twee vrienden, Hesame en Delavar (CGVS I, p. 5), die tevens collega's zijn (CGVS II, p. 15), waardoor u de mogelijkheid had om tijdens jullie contact te informeren naar uw vriend/collega Vanik. Dat hij op heden uw Instagramverzoek niet accepteert en dat hij niet op uw berichtjes via telegram antwoordt, zoals u nog aangaf (CGVS II, p. 4), komt, gelet op uw beweerde jarenlange vriendschap met hem (CGVS II, p. 14) en gelet op zijn primordiale rol in uw bekeringsproces, ook heel vreemd over. Vanik heeft immers geen weet van uw problemen, hij kreeg te horen dat u uit Iran vertrok om op reis te gaan naar Italië en heeft bijgevolg, althans op basis van uw verklaringen, weinig redenen om contact met u af te houden: u begreep dan ook niet waarom hij geen contact wilde opnemen (CGVS II, p. 7 en 14). Dat u ondanks de belangrijke rol van Vanik in uw bekeringsproces, actueel, zonder aanwijsbare redenen, geen contact meer kan leggen met Vanik en hiertoe, behalve een instagramverzoek en berichtjes via telegram, geen pogingen heeft ondernomen, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de rol die Vanik in uw bekeringsproces zou gespeeld hebben.

(...)

Tot slot wist u niet eens of Vanik door uw problemen zelf in de problemen is gekomen (CGVS II, p. 7). Dat u hierover geen informatie had, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al die elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn vrees, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Hierboven is overigens reeds gebleken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt zich niet over Vanik te kunnen informeren.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij vergenoegen zich te dezen immers tot een loutere en eenvoudige herhaling van een aantal van verzoekers voormelde, eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doen zij in het geheel geen afbreuk aan de voorgaande, inzake en op basis van deze verklaringen en zijn overige gezegden gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat uit verzoekers verklaringen, zoals hierboven aangehaald,

genoegzaam blijkt dat verzoeker een gebrek aan interesse vertoonde en heeft nagelaten om de nodige pogingen te ondernemen teneinde contact op te nemen met en/of zich te informeren over Vanik. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen en hiervoor geen afdoende uitleg verstrekke, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met redenen aangegeven:

“Vervolgens legde uw echtgenote zeer vage verklaringen af over Maria, de echtgenote van Vanik, die een belangrijke rol speelde in haar bekeringsproces. Uw echtgenote wist namelijk onder meer niet waar ze naar de kerk ging (CGVS I echtgenote, p. 13). Ofschoon uw echtgenote met Maria een erg goed contact had - ze belden op een bepaald moment twee à drie keer per week of ze gingen samen naar de film of naar het park –, heeft zij sinds jullie komst in België geen contact meer met Maria: ze probeerde haar te bellen maar ze nam niet op (CGVS I echtgenote, p. 12 en 13; CGVS II echtgenote, p. 4). Ook hier komt het bevreemdend over dat Maria ondanks haar goed contact met uw echtgenote in Iran zonder aanwijsbare reden sinds jullie komst naar België contact afhoudt met haar (CGVS II echtgenote, p. 4). Het is tevens bijzonder vreemd dat uw echtgenote tijdens het eerste onderhoud aangaf dat zij de achternaam van Maria niet kende (CGVS I, p. 12), maar dat ze tijdens het tweede onderhoud wel beweerde dat ze haar op haar naam had opgezocht op Instagram maar dat ze haar niet had gevonden (CGVS II, p. 5). Opvallend is voorts dat, hoewel uw echtgenote tweemaal aanhield dat Maria Facebook had (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 5), ze geen enkele poging heeft ondernomen om haar via Facebook te zoeken, enkel en alleen omdat Facebook haar niet interesseert. Tijdens haar eerste onderhoud werd uw echtgenote overigens gevraagd naar een screenshot van Maria's Facebookaccount (CGVS I echtgenote, p. 16). Bovenstaande vaststellingen en het feit dat zij deze screenshot niet neerlegde doen serieuze vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw echtgenotes beweerde vriendschap met Maria.”

Verzoekende partijen voeren blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Gelet op de belangrijke rol die Maria speelde in de bekering van verzoekster, de nauwe band tussen verzoekster en deze persoon en de veelvuldige contacten tussen beide, was het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster zou kunnen aangeven waar Maria naar de kerk ging.

Verder bieden verzoekende partijen niet de minste uitleg voor het gegeven dat het niet geloofwaardig is dat Maria het contact met verzoekster, zonder aannemelijke reden, zou afhouden sedert de komst van verzoekende partijen naar België.

Voorts laten verzoekende partijen de terechte vaststellingen omtrent de inconsistentie in verzoeksters verklaringen omtrent de achternaam van Maria, omtrent haar gebrek aan pogingen om Maria via Facebook te vinden en omtrent het gebrek aan bewijzen dienaangaande geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd overeind.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Ten derde is het vreemd dat uw ouders u niet vroegen hoe u met het christendom in contact was gekomen. Uw ouders vroegen u enkel waarom u christen was geworden, niets meer (CGVS II, p. 6-7). Dat zij u ondanks jullie vroegere goede band en ondanks dat jullie over uw bekering een gesprek hadden (CGVS II, p. 6-7) niet vroegen hoe u christen werd en door wie u met het christendom in aanraking kwam, overtuigt niet meteen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze volledig onverlet laten, onverminderd gelden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Ten vierde legde u erg oppervlakkige verklaringen af over hetgeen u in het christendom aansprak. U zei onder meer dat u voor zover u wist tot op de dag van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal geen enkele christen had weten liegen. Ook Vanik loog niet: hij vertelde u dat in zijn geloof liegen niet mocht en daarom heeft u hem nooit zien liegen. Dit is iets wat uw interesse opwekte en u in het christendom deed geloven. Liegen wordt in de islam daarentegen niet verboden, integendeel, het wordt zelfs aangeraden. Alle moslims liegen dan ook en u zag nooit een moslim die de waarheid vertelt (CGVS I, p. 16). Ook uw echtgenote merkte op dat christenen niet liegen (CGVS I echtgenote, p. 14). Dat alle moslims liegen omdat dat in de islam aangeraden wordt en dat christenen nooit liegen omdat dit in het christendom verboden is, is zo oppervlakkig en zo ongenuanceerd dat uw beweerde motivatie om zich af te keren van de islam en om zich naar het christendom toe te keren weinig doorleefd overkomt.”

Verzoekende partijen slagen er, door te verwijzen naar een aantal van de overige, door hen afgelegde verklaringen, niet in om deze motieven te ontkrachten. Uit hun voormelde verklaringen blijkt weldegelijk genoegzaam en duidelijk dat zij beide de mening toegedaan waren dat christenen, dit in tegenstelling met moslims, niet liegen en dat dit voor hen beide zou hebben bijgedragen in hun interesse in en overstap naar het christendom. Dat zij er beide een dermate oppervlakkige en ongenuanceerde mening op zouden hebben nagehouden omtrent het vermeende, al dan niet leugenachtige karakter van leden van de christelijke gemeenschap en van de moslimgemeenschap en dat deze mening er bovendien toe zou hebben bijgedragen dat zij zich aangetrokken voelden tot het christendom, komt in het geheel niet doorleefd over en doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun voorgehouden bekering.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde interesse in en introductie en bekering tot het christendom van verzoekende partijen in Iran.

Daar aan de vermeende bekering tot het christendom van verzoekende partijen in Iran niet het minste geloof kan worden gehecht, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de concrete problemen en vrees die hieruit zouden zijn voortgevloeid na hun vertrek uit hun land van herkomst.

Bovendien wordt inzake deze problemen en vrees in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Zo is het bevreemdend dat, hoewel u beweerde dat nadat uw familie de Bijbel in uw woning had ontdekt, uw vader u aanvankelijk probeerde te overtuigen om berouw te tonen en om te zeggen dat u spijt had – uw vader wilde het openen van een dossier tegen u tegenhouden zodat u naar Iran kon terugkeren –, u niet eens wist of Ali wel met uw vaders strategie akkoord kon gaan. U wist zelfs niet eens met zekerheid of uw vader wel in contact stond met Ali en kon hierover enkel maar veronderstellingen uiten (CGVS II, p. 10-11). Dat u in die periode niet eens wist of Ali akkoord ging met uw vaders plannen, hoewel u toen nog enigszins de hoop koesterde om naar Iran terug te keren, overtuigt niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij zich grondig en volledig informeert naar al deze elementen die in verband staan met de kern van zijn vrees, hetgeen hier niet het geval is.”

Verzoekende partijen voeren blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan doch laten deze geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Eveneens wordt inzake de beweerde problemen en vrees van verzoekende partijen in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Dat Ali werkzaam was bij de Ettelaat van de Sepah, maakte u daarnaast niet aannemelijk. Dat uw schoonbroer al zestien jaar getrouwd is met uw zus en lid is van de familie (CGVS II, p. 3), maar u niet eens bij benadering kon vertellen wat hij deed bij de Ettelaat – het enige wat u over zijn functie kon vertellen is dat hij ging werken in burger want u wist niet of het al dan niet een hoge functie betrof en hoewel u zijn connecties benadrukte, kon u deze beweerde connecties van uw schoonbroer niet concretiseren – (CGVS I, p. 6 en p. 14; CGVS II, p. 10), is niet overtuigend. Uw echtgenote legde evenmin overtuigende verklaringen af over Ali R. (...)’s functie bij de Ettelaat van de Sepah: ze heeft geen weet van zijn graad, niveau of functie. Ze vroeg dit hem nooit en vernam enkel via u of via Ali’s echtgenote dat hij daar werkte (CGVS I echtgenote, p. 5). Dat jullie enerzijds niet de minste informatie hadden over zijn rol bij de Ettelaat, maar dat uw echtgenote anderzijds wel kon preciseren dat Ali heel serieus is wat zijn werk betreft en dat hij bij het uitvoeren van zijn job geen verschil maakt tussen familie, vrienden of vijanden (CGVS II echtgenote, p. 7), houdt geen steek.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ook indien de functie van A. een gevoelige functie was, waarover openlijk niet werd gesproken, mocht van hen meer informatie over deze functie worden verwacht. Dat A. zelfs jegens zijn meest naaste familieleden in het geheel niets zou hebben verteld over de aard van diens functie, is immers ook in deze hypothese niet aannemelijk. Hoe dan ook bieden verzoekende partijen hiermee geenszins afbreuk aan de vastgestelde inconsistenties in hun gezegden. Zo is het niet ernstig dat verzoeker enerzijds beweerde dat A. door diens functie veel connecties zou hebben doch anderzijds dienaangaande niet de minste verdere duiding kon verstrekken, geen toelichting kon geven over deze connecties en geheel niet wist of A. al dan niet een hoge functie had. Evenmin is het plausibel dat verzoekster enerzijds wel kon aangeven hoe consciëntieus A. zijn job uitoefende doch anderzijds niet de minste informatie bleek te hebben over diens rol en functie binnen de Ettelaat.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Verder zijn uw verklaringen over het dreigtelefoontje van Ali niet coherent. Zo gaf u tijdens uw eerste onderhoud aan dat Ali belde één tot twee maanden na aankomst in België (CGVS I, p. 14). Volgens uw verklaringen tijdens uw tweede onderhoud belde Ali twee maanden na aankomst (CGVS II, p. 8), ofwel één maand na het eerste telefoontje van uw vader (CGVS II, p. 10), dat plaatsvond drie à vier dagen na aankomst in België (CGVS I, p. 3). Uw echtgenote situeerde Ali's telefoontje enerzijds zo'n twee en een halve à drie maand na jullie aankomst in België (CGVS II echtgenote, p. 6) en anderzijds zo'n vier à vijf weken na jullie aankomst (CGVS I echtgenote, p. 9). Dat jullie er ondanks de harde woorden van Ali – er zou jullie een dik dossier opwachten bij terugkeer en jullie zouden problemen krijgen - niet in slaagden het tijdstip van het enige dreigtelefoontje dat jullie van Ali in België ontvingen te duiden (CGVS I, p. 14), doet vragen rijzen over de echtheid van dit telefoontje.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij heden eenvoudigweg trachten te bevestigen dat Ali hen een maand na hun aankomst opbelde om hen te bedreigen, dient immers te worden opgemerkt dat zij hiermee de vastgestelde, voormelde inconsistenties en vaagheden in hun eerder afgelegde verklaringen geenszins ontkrachten of weerleggen. Uit de voormelde passages uit de notities van hun respectieve persoonlijke onderhouds blijkt genoegzaam dat zij bij het CGVS niet bij machte bleken om de ontvangen telefonische bedreiging vanwege A. op een precieze en consistente wijze in de tijd de situeren. Nochtans mocht dit van hen, ook twee jaar na datum, redelijkerwijze weldegelijk worden verwacht. Het betrof immers een ernstige en cruciale gebeurtenis, die ertoe zou hebben geleid dat zij definitief zouden hebben besloten dat zij niet konden terugkeren naar hun land van herkomst en die aldus van bepalende invloed was op hun verdere leven.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Ook het feit dat Ali aan de telefoon verklaarde dat jullie zware problemen zouden krijgen bij terugkeer – hij zei u dat hij op u zou wachten totdat u voet op Iraanse bodem zou zetten en dat hij u dan een lesje zou leren en volgens uw echtgenote verwees hij hierbij zelfs expliciet naar een executie (CGVS I, p. 14; CGVS I echtgenote, p. 8 en p. 10) –, is weinig geloofwaardig. Hij wist immers dat jullie in het buitenland vertoefden en door tijdens het telefoongesprek expliciet op de zware gevolgen van apostasie te wijzen, hypothekeerde Ali, die blijkbaar invloed had bij de autoriteiten en een dossier tegen u had laten opmaken, aanzienlijk zijn kansen dat jullie daadwerkelijk nog terug zouden keren naar Iran en bijgevolg gearresteerd zouden kunnen worden. Bovendien belde Ali jullie pas op toen hij wist dat jullie niet meer zouden terugkeren naar Iran (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 13), waardoor de inhoud van zijn telefoontje jullie nog minder zou kunnen aanzetten om naar Iran terug te keren. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie inderdaad pas na dit telefoontje effectief beslisten om helemaal niet meer naar Iran terug te keren: daarvoor koesterden jullie nog de hoop om naar Iran terug te keren (CGVS II, p. 13).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekende partijen tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekende partijen aangehaalde, vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

“Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering, en aangezien hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Hoewel jullie onmiskenbaar basiskennis hebben over het christelijke geloof – deze basiskennis kan door studie verworven worden –, wijzen enkele bijkomende elementen op een onoprechte bekering in België. Zo legden jullie niet meteen coherente verklaringen af over jullie beweerde intensieve kerkbezoek in België. Tijdens uw eerste onderhoud zei u dat u de eerste week van uw verblijf in België al eens naar de kerk ging – u wou graag een kerk vanbinnen zien –, twee weken later ging u nog eens (CGVS I, p. 24). Volgens de verklaringen afgelegd bij uw tweede onderhoud gingen jullie pas een maand na jullie aankomst in België voor het eerst naar de kerk (CGVS II, p. 8). Uw echtgenote ging volgens haar verklaringen pas twee maanden na aankomst naar de kerk, i.e. rond 11 november 2018 (CGVS II echtgenote, p. 11). In het kader van deze vaststellingen is het opmerkelijk dat jullie een attest van de zaaierkerk neerlegden waarin staat dat jullie sinds de zomer 2018 naar de kerk komen. De kerk zou

jullie gevraagd hebben wanneer jullie toekwamen [nl. september 2018] en dit vervolgens zo op het attest gezet hebben (CGVS II echtgenote, p. 11). Het tijdstip op het attest, dat opgesteld werd op basis van jullie verklaringen, komt echter niet overeen met de door jullie op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen over jullie eerste kerkbezoek waardoor het attest weinig bewijswaarde heeft. Dat u n.a.v. uw laatste onderhoud via uw advocaat op 30 november 2020 een aangepast attest stuurt van de Rotskerk, opgemaakt op 26 november 2020 door uw pastoor, waarin hij stelt dat hij met u en uw echtgenote kennismakte in het 'najaar 2018', kan bovenstaande vaststelling niet ombuigen en toont op zich de beperkte bewijswaarde van een dergelijk attest aan. Dit blijkt tevens uit het feit dat in het attest d.d. 6 oktober 2020 opgemerkt wordt dat jullie sinds 19 juli jl. weer fysiek present waren in de kerk, terwijl uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie niet meer naar de kerk gingen tot september 2020: in september gingen jullie naar de kerk tot oktober (CGVS II echtgenote, p. 11). Voorgaande vaststellingen plaatsen kanttekeningen bij jullie beweerde intensieve kerkgang in België.

Niettegenstaande u al enige tijd bekeerd bent, net zoals uw echtgenote overigens (CGVS I, p. 12), blijkt uw kennis inzake enkele kernelementen van uw beweerde nieuwe geloof beperkt. Zo verklaarde u dat drie dagen nadat Jezus gekruisigd werd, hij naar de hemel gaat. Jezus gaat echter niet naar de hemel drie dagen na zijn kruisiging, maar herrijst dan uit de dood (CGVS II, p. 19). Gevraagd wie Jezus tot het kruis veroordeelde zei u dat het een naam was met een P en een T erin (CGVS II, p. 21), doelend op Pilatus. Dat u foutieve informatie had over voorgaande elementen waarbij u Hemelvaart en Pasen verwarde, hoewel Pasen het christelijke feest bij uitstek is, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus nadat hij gekruisigd werd, wordt gevierd, ondermijnt aanzienlijk de ernst en de oprechtheid van uw beweerde geloofspraktijk in België. Dat u na de middagpauze terugkwam op uw verklaringen over Hemelvaart en plots stelde dat het plaatsvond 40 dagen na Pasen (CGVS II, p. 19), kan uw verklaringen niet ombuigen. U had immers tijdens de pauze de kans om opzoekwerk te verrichten. Overigens kaderde u ook Pinksteren verkeerd: u verklaarde dat Jezus 40 dagen nadat hij verrees uit de dood zich aan zijn volgelingen kwam tonen (CGVS II, 20), terwijl dit 50 dagen moet zijn.

De onoprechtheid van jullie bekering wordt verder bevestigd door jullie weinig doorleefde verklaringen over jullie lectuur van de Bijbel. Wanneer jullie beiden gevraagd werden naar jullie lievelingsparabel, verwezen jullie beiden naar de parabel van de zaaier en de parabel van het verloren schaap (CGVS II, p. 22; CGVS II echtgenote, p. 15). Dat jullie allebei exact dezelfde verklaringen hierover afleggen, is op zijn minst bevreemdend. Er staan immers tientallen parabels in de Bijbel. Gevraagd om een verhaal te vertellen uit het Oude Testament, maar niets van de schepping of uit Genesis, begon u het verhaal van de ark van Noah te vertellen. Nogmaals gevraagd naar een verhaal dat niet tot de schepping behoort moest u toegeven dat u zich door de stress niets kon herinneren (CGVS II, p. 20). Gevraagd naar Ester zei u dat u enkel de naam kende, niets meer (CGVS II, p. 21). Nochtans verklaarde u dat u het Oude Testament één of twee keer las om dan onmiddellijk hieraan toe te voegen dat u zich niet concentreerde toen u het las (CGVS II, p. 20). U volgde zelfs Bijbelstudie (CGVS I, p. 10 en 17) waar u bovendien het Oude Testament behandelde (CGVS II, p. 18). Dat u zich ondanks uw beweerde Bijbelstudie buiten de schepping geen enkel verhaal uit het Oude Testament herinnert en dat u het Oude Testament heeft gelezen zonder zich te concentreren, wijst opnieuw op een onoprechte bekering.

Ook het feit dat noch u noch uw echtgenote iets waren tegengekomen dat jullie minder aanspreekt in het christendom – uw echtgenote zei zelfs dat alles perfect is – (CGVS I, p. 23; CGVS I echtgenote, p. 17), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar jullie intussen ongeveer twee jaar intensief naar de kerk zouden gaan.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat jullie ten aanzien van jullie Belgische kerk eveneens ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd. U vertelde dat jullie medegelovigen verdrietig waren omwille van jullie probleem en dat ze met jullie meeleefden (CGVS I, p. 24). Dat jullie over jullie beweerde probleem gesproken hebben, terwijl hierboven is gebleken dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht, bevestigt bijkomend het onoprechte en dus opportunistische karakter van uw kerkgang in België.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als zodanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Dat jullie werden gedoopt en dat jullie in België naar de kerk gaan, zoals uit de door jullie neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat jullie ter staving van jullie doopsel en van jullie al dan niet regelmatige kerkgang documenten neerleggen wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Jullie doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins

deden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt, temeer daar jullie probleemloos legaal Iran hebben kunnen verlaten –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt geïdende/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw religieuze activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zou aanzien worden.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan jullie identiteit, jullie nationaliteit, jullie huwelijk, jullie reisweg en uw vrijstelling van de legerdienst wordt niet getwijfeld. De foto's die jullie neerleggen van Ali R. (...), Vanik en Maria tonen louter het bestaan aan van deze personen maar daaruit blijkt niet dat zij effectief een rol speelden in jullie asielrelaas. De screenshots van Instagram van uw echtgenote, Vanik en S.K. (...) veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers in een geloofwaardig asielrelaas te kaderen, wat hier niet het geval is. Tenslotte toont het psychologisch attest van uw echtgenote hoogstens aan dat ze een angststoornis heeft, niets meer.

Dat uw zus Zeinab in het verleden de vluchtelingenstatus heeft gekregen, doet aan voorgaande beslissing geen afbreuk. Elk asielverzoek dient immers op individuele merites te worden beoordeeld."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en gelet op de voormelde, aperte gebreken in hun verklaringen en documenten betreffende hun religieuze engagement en activiteiten in België, hun religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en problemen en in acht genomen de hoger gedane vaststellingen inzake hun engagement en activiteiten in België, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Het loutere gegeven dat zij deze activiteiten reeds enige tijd en gedurende het verloop van hun procedure internationale bescherming hebben aangehouden – zoals mede blijkt uit de getuigenissen van de leden van de Evangelische kerk – kan aan deze vaststelling voorts hoegenaamd geen afbreuk doen.

De informatie waarnaar verzoekende partijen te dezen verwijzen en waaruit zij citeren, stemt bovendien deels overeen met en ligt voor het overige geheel in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en/of op de sociale media en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten en/of hun omgeving zouden staan. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hen mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op deze sociale media verwijderen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zouden riskeren.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekende partijen kunnen met hun verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk voorts in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook de verwijzing door verzoekende partijen naar een aantal Europese arresten te dezen niet dienstig. Verzoekende partijen tonen in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de betrokken personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier, het niet-betwiste feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissingen en het feitenrelaas zoals uiteengezet in het voorliggende verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen hun land van herkomst op legale wijze, met gebruik van hun eigen paspoort en met een visum hebben verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoekende partijen naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die zij in dit kader citeren hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in hunner hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere motieven dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Met betrekking tot de bijgebrachte kopieën van de shenasnameh “*van de zus, mevrouw S. F. T. (...) en de schoonbroer, de heer A. R. K. (...) van verzoeker*” bemerkt de Raad, daargelaten de vaststelling dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knippen plakwerk te fabriceren zijn, dat verzoekende partijen niet duiden wat zij met deze identiteitsdocumenten van de zus en de schoonbroer van verzoeker wensen aan te tonen en kan door de Raad evenmin worden ingezien op welke wijze deze documenten enige afbreuk doen aan de inhoud van de bestreden beslissingen.

3.10. Gezien verzoekende partijen zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroepen dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, door hen ook niet dienstig aangevoerd.

3.11. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT